

ROMÂNIA

Județul GIURGIU
CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI GIURGIU

HOTĂRÂRE

privind aprobarea Amenajamentului pastoral pentru pajiștea aflată în
proprietatea privată a Municipiului Giurgiu

CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI GIURGIU
întrunit în ședință ordinară,

Având în vedere:

- referatul de aprobare al Primarului Municipiului Giurgiu, înregistrat la nr.28.062/21.03.2023;
- raportul de specialitate al Direcției Patrimoniu – Compartimentul Agricol Fond Funciar și Aplicarea Legilor Proprietății, înregistrat la nr.33.351/05.04.2023;
- adresa nr.5.102/14.03.2023 a Direcției pentru Agricultură Județeană Giurgiu;
- avizul comisiei pentru administrație publică locală, juridic și de disciplină;
- avizul comisiei buget-finanțe, administrarea domeniului public și privat;
- prevederile art.6 și art.9 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii Fondului Funciar nr.18/1991;
- prevederile art.8 și art.9 din Anexa la Hotărârea de Guvern nr.1064/11.12.2013 privind Normele metodologice pentru aplicarea prevederilor Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.34/2013;
- Amenajamentul pastoral pentru Municipiului Giurgiu întocmit de doamna Țogoe Ioana – specialist din cadrul Direcției pentru Agricultură Județeană Giurgiu, conform Ghidului elaborat de Institutul de Cercetare – Dezvoltare pentru Pajiști Brașov, conform prevederilor Ordonanței de Urgență a Guvernului nr.34/2013, înregistrat la Primăria Municipiului Giurgiu cu nr.3.203/17.01.2020;
- prevederile Legii nr.52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

În temeiul art.129, alin.(1), alin.(2), lit.,„c”, alin.(7), lit.,„r”, alin.(14), art.139, alin.(1) și art.196, alin.(1), lit.,„a” din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul Administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

HOTĂRĂȘTE:

Art.1. Se aprobă Amenajamentul pastoral pentru pajiștea aflată în proprietatea privată a Municipiului Giurgiu, prevăzut în Anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art.2. Amenajamentul prevăzut la art.1 reprezintă actul administrativ prin care se gestionează pajiștile aflate pe teritoriul municipiului și este valabil pe o perioadă de 10 ani.

Art.3. Prezenta hotărâre se va comunica Instituției Prefectului - Județul Giurgiu, în vederea exercitării controlului cu privire la legalitate, Primarului Municipiului Giurgiu, Direcției Patrimoniu - Compartimentul Agricol Fond funciar și Aplicarea Legilor Proprietății, Direcției Juridice și Administrație Locală și Direcției pentru Agricultură Județeană Giurgiu.

PREȘEDINTE DE ȘEDINȚĂ,

Daut Ioan - Adrian

**CONTRASEMNEAZĂ,
SECRETAR GENERAL,**

Băiceanu Liliana

Giurgiu, **25 mai 2023**
Nr. 134

Adoptată cu un număr de 20 voturi pentru, din totalul de 20 consilieri prezenți

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

MINISTERUL AGRICULTURII
ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

DIRECȚIA PENTRU AGRICULTURĂ JUDEȚEANĂ GIURGIU
Municipiul Giurgiu, str. Ghizdarului, nr. 1, CP 080593
Tel. 0246212038, fax 0246219313, e-mail: dadr_giurgiu@yahoo.com

Giurgiu, 19.11.2019
Nr. 13666

AMENAJAMENT PASTORAL PENTRU

LOCALITATEA GIURGIU

JUDETUL GIURGIU

Studiul este efectuat pentru Aplicarea Normelor metodologice prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991 și cuprinde Amenajamentul pastoral.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

CUPRINS

Introducere

Capitolul I. SITUATIA ADMINISTRATIV TERITORIALA

1. Amplasarea localitate
2. Denumirea detinatorului legal
3. Documente care atesta dreptul de proprietate
4. Gospodarirea anterioara a pajistilor din amenajament

Capitolul II. ORGANIZAREA TERITORIULUI

1. Denumirea trupurilor de pajiste, Suprafata pajistilor pe categorii de folosinta
2. Amplasarea – planul cadastral
3. Organizarea administrativa

Capitolul III. CARACTERISTICI GEOGRAFICE SI CLIMATICE

1. Caracteristici geologice si pedologice
2. Reteaua hidrografica
3. Date climatice
4. Regimul termic, pluviometric si eolian

Capitolul IV. VEGETATIA

1. Principalele specii de plante din pajiste - loc. Giurgiu

Capitolul V. CADRUL DE AMENAJARE

1. Procedee de culegere a datelor din teren
2. Stabilirea modului de folosinta a pajistilor
3. Durata sezonului de pasunat
4. Numarul ciclurilor de pasunat
5. Capacitatea de pasunat si incarcatura optima

Capitolul VI. ORGANIZAREA, IMBUNATATIREA, DOTARE SI FOLOSIREA PAJISTILOR

1. Stabilirea cailor de acces
2. Stabilirea surselor si a locurilor de adapat
3. Locurile de adapost pentru animale si oameni
4. Impartirea pajistei pe unitati de exploatare si tarlalele pentru diferite specii
5. Lucrarile care se executa in fiecare an pentru intretinerea si cresterea fertilitatii

solului

ierbos

6. Aspecte generale privind stabilirea metodelor de imbunatatire a covorului
7. Lucrari preliminare obligatorii de punere in valoare a pajistilor
8. Eliminarea excesului de umiditate
9. Indepartarea materialului lemnos al cioatelor si pietrelor
10. Combaterea altor buruieni din pajisti
11. Distrugerea musuroiaelor, nivelarea si curatirea pajistilor
12. Tarlirea pajistilor cu animale
13. Fertilizarea cu gunoi de grajd si alte ingrasaminte organice
14. Metode de imbunatatire a covorului ierbos prin fertilizare

Capitolul VII DESCRIEREA PARCELARA.

Anexe 13,14

Bibliografi

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

INTRODUCERE

Reglementarea organizării, administrării și exploatării pajiștilor permanente

Modalitatea de administrare a pajiștilor aparținătoare unei localități, reprezintă felul în care se asigură managementul unei pajiști, respectiv organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente (conform Ordonanței de urgență a Guvernului - OUG nr. 34/2013).

Toate problemele și rezolvările acestora vor trebui să fie introduse în „planurile de amenajamente pastorale” ale pajiștilor permanente, precum și prin respectarea de către autoritățile administrației publice locale a obligațiilor prevăzute de lege în acest domeniu.

Legislația în domeniu face referire la:

Hotarare nr.214/12.04.2017 pentru aprobarea procedurii privind asigurarea fondurilor necesare pentru realizarea amenajamentelor pastorale ale suprafețelor de pajisti permanente.

Ordin nr. 125/03.05.2017 pentru aprobarea Procedurii privind receptia studiilor pedologice si agrochimice care stau la baza intocmirii planului de fertilizare si a stabilirii masurilor agropedoameliorative, necesare realizarii amanajamentelor pastorale ale suprafețelor de pajisti permanente.

Ordonanța de urgență a Guvernului - OUG nr. 34/2013 (act publicat în monitorul oficial nr. 267 din 13 mai 2013) privind - organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr.18/1991.

ORDIN nr. 544 din 21 iunie 2013, privind - metodologia de calcul a încărcăturii optime de animale pe hectar de pajiște, emis de MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE (act publicat în monitorul oficial nr. 386 din 28 iunie 2013).

HOTARÂRE nr. 1.064, din 11 decembrie 2013, privind Normele metodologice pentru aplicarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, document emis de Guvernul României (act publicat în monitorul oficial nr. 833 din 24 decembrie 2013).

Legea nr. 86/2014 privind aprobarea OUG nr. 34/2013 - Organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, cu modificările de rigoare - OUG 63/2014 pentru modificarea și complectarea unor acte normative din domeniul agriculturii, document emis de Guvernul României (act publicat în Monitorul Oficial al României, Partea 1, nr. 730/7.10. 2014).

Hotărârea nr. 78/2015 privind modificarea și completarea Normelor metodologice pentru aplicarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.064/2013.

Instrumentele de management al pajiștilor

În vederea asigurării unui management corespunzător a unei pajiști permanente, trebuie să fie utilizate atât instrumente tehnice și juridice de specialitate, cât și instrumente de ordin financiar fără de care nu ar fi posibilă materializarea măsurilor tehnice și juridice.

Instrumente tehnice și juridice

Conform HG 1064 11/12/2013, Art. 4, administrarea pajiștilor aflate în domeniul public și/sau privat al comunelor, orașelor, municipiilor și al municipiului București se face de către consiliile locale, cu respectarea prevederilor legale în vigoare.

În administrarea pajiștilor unei comune, localități principalul instrument utilizat este planul de management, respectiv modul de gestionare a pajiștilor ce se stabilește prin

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

amenajamente pastorale, ce îndeplinește un dublu rol, fiind atât un instrument juridic (solicitat și prevăzut de lege), cât și un instrument tehnic (necesită implicarea specialiștilor în cercetare din diferite domenii și elaborarea unor seturi de măsuri tehnice care să conducă la păstrarea compoziției floristice, a ratei de creștere a plantelor și de randament al pajiștilor, pentru a asigura cerințele nutriționale ale animalelor (OUG nr. 34/2013, OR. nr.544 din 21/06/2013, HG 1064 din 11/12/2013).

În Hotărârea de Guvern - HG 1064 11/12/2013, la Art. 8 (1), se specifică faptul că modul de gestionare a pajiștilor se stabilește prin amenajamente pastorale, în condițiile legii.

Modul de implementare a amenajamentului pastoral se stabilește prin contractul de concesiune sau închiriere, conform prevederilor legale în vigoare (HG 1064 11/12/2013, la Art. 8 (5)).

În Hotărârea de Guvern - HG 1064 11/12/2013, la Art. 12 și 13, se prevăd următoarele:

ART. 12: Responsabilitatea pentru respectarea bunelor condiții agricole și de mediu revine exclusiv utilizatorilor.

Amenajamentul pastoral

În vederea creșterii suprafețelor eligibile, la articolul 6 din Legea nr. 86/2014 privind aprobarea OUG nr. 34/2013 - Organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, se stipulează că modul de gestionare a pajiștilor se stabilește prin amenajamente pastorale (Ghid de întocmire a amenajamentelor pastorale, 2014).

Scopul amenajamentului pastoral constă în reglementarea și organizarea în timp și spațiu a producției erbacee din pajiști, potrivit condițiilor staționale locale și incidenței măsurilor de agromediu, astfel ca să se asigure o gospodărire rațională a acestora, având în același timp ca țintă și menținerea biodiversității și protejarea mediului înconjurător (Ghid de întocmire a amenajamentelor pastorale, 2014).

„Amenajamentul pastoral” reprezintă „documentația care cuprinde măsurile tehnice, organizatorice și economice necesare ameliorării și exploatarea pajiștilor”, în conformitate cu obiectivele de management al pajiștilor prevăzute în „Normele metodologice pentru aplicarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991”, (art.1, lit. a. din HG nr.1064 11/12/2013).

Măsurile prevăzute în „amenajamentul pastoral” se elaborează astfel încât să țină cont de exigențele economice, sociale și culturale, precum și de particularitățile regionale și locale ale zonei.

Potrivit prevederilor art. 9 alin. (9) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2013, proiectul de amenajament pastoral se întocmește potrivit ghidului-cadru elaborat de Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Pajiști Brașov.

Proiectul de amenajament pastoral va cuprinde, în mod obligatoriu, cel puțin următoarele elemente:

- a) descrierea situației geografice, topografice și planul parcelar al pajiștilor aflate pe teritoriul unității administrativ- teritoriale;
- b) descrierea solului și a florei;
- c) capacitatea de pășunat a pajiștii;
- d) lucrările de îngrijire și îmbunătățire a pajiștilor;
- e) planul de fertilizare și măsurile agropedoameliorative.

În condițiile art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2013, în vederea întreținerii și utilizării suprafețelor de pajiști, precum și pentru conservarea, ameliorarea și păstrarea biodiversității acestora, utilizatorii pajiștilor au obligația să aplice pe fiecare parcelă

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

acțiunile tehnice cuprinse în proiectul de amenajament pastoral, precum și planul de fertilizare.

Întocmirea planului de fertilizare și stabilirea măsurilor agropedoameliorative se fac de către oficiile de studii pedologice și agrochimice județene.

Principii fundamentale de respectat la întocmirea amenajamentului pastoral, conform Ghidului de întocmire a amenajamentelor pastorale (2014) sunt:

- a. asigurarea producției de furaje pentru tot parcursul anului (conveier);
- b. asigurarea creșterii calitative și cantitative a producției de furaje, de la an la an;
- c. elaborarea lucrărilor de îmbunătățire ținând cont de condițiile pedo-climatice și potențialul zonei ce va fi amenajată;
- d. respectarea metodologiei de întocmire din prezentul ghid;
- e. respectarea angajamentelor, codurilor de bune practici, legislației și a măsurilor de agromediu sub incidența cărora intră pajiștea ce va fi amenajată;
- f. respectarea întocmai a măsurilor, a lucrărilor impuse de către amenajament și a graficului de execuție a acestuia.

Consiliile locale au obligația să elaboreze amenajamentul pastoral, valabil pentru toate pajiștile aflate pe unitatea administrativ-teritorială în cauză, potrivit prevederilor Ordonanței de urgență 34/2013.

Conform legii nr. 86/2014 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991 - pentru punerea în valoare a pajiștilor aflate în domeniul public al comunelor, orașelor, respectiv al municipiilor și pentru folosirea eficientă a acestora, unitățile administrativ-teritoriale, prin primari, în conformitate cu hotărârile consiliilor locale, în baza cererilor crescătorilor de animale, persoane fizice sau juridice având animalele înscrise în RNE, încheie contracte de concesiune/închiriere, în condițiile legii, pentru suprafețele de pajiști disponibile, proporțional cu efectivele de animale deținute în exploatare, pe o perioadă cuprinsă între 7 și 10 ani.

Pentru punerea în valoare a pajiștilor aflate în domeniul privat al comunelor, orașelor, respectiv al municipiilor și pentru folosirea eficientă a acestora, unitățile administrativ-teritoriale, prin primari, în conformitate cu hotărârile consiliilor locale, în baza cererilor crescătorilor de animale, persoane fizice sau juridice având animalele înscrise în RNE, încheie contracte de închiriere, în condițiile legii, pentru suprafețele de pajiști disponibile, proporțional cu efectivele de animale deținute în exploatare, pe o perioadă cuprinsă între 7 și 10 ani."

Utilizator de pășuni și fânețe – „crescător de animale, persoană fizică având animalele înscrise în Registrul național al exploatațiilor (RNE)/crescător de animale, persoană juridică de drept public sau de drept privat, constituită conform prevederilor Codului civil, având animale proprii sau ale fermierilor membri înscrise în RNE, care desfășoară activități agricole specifice categoriei de folosință pășuni și fânețe, conform clasificării statistice a activităților economice în Uniunea Europeană pentru producția vegetală și animală, care deține legal dreptul de folosință asupra suprafeței agricole și care valorifică pășunea prin pășunare cu efective de animale sau prin cosire cel puțin o dată pe an;” (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 267 din 13 mai 2013, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 86/2014).

Deținători de pajiști - titularii dreptului de proprietate, ai altor drepturi reale asupra acestora sau cei care, potrivit legii civile, au calitatea de posesori ori deținători precari ai pajiștilor. (Legea 86/2014)

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

Regulamentul de utilizare și gestionare al pajiștilor, este inclus în „amenajamentul pastoral”, iar „autoritatea contractantă are obligația de a include în cadrul documentației de concesiune sau închiriere a pajiștilor amenajamentele pastorale și condiții speciale de îndeplinire a contractului, cu respectarea prevederilor legale în vigoare” (art.6 alin.(2) din HG nr. 1064 11/12/2013).

Scopul final al punerii în practică a amenajamentelor pastorale constă în diminuarea sau înlăturarea procesului de degradare a pajiștilor permanente printr-un mod rațional de gospodărire a fondului pastoral național, premisă sigură a practicării unei agriculturi durabile, condiții ce asigură o dezvoltare rurală echilibrată din punct de vedere economic, de protecție a mediului și de păstrare a tradițiilor, conform literaturii de specialitate și Ghidului de întocmire a amenajamentelor pastorale, 2014.

Controlul aplicării prevederilor proiectelor de amenajamente pastorale de către proprietari / utilizatori se realizează de inspectori din cadrul Agenției Naționale pentru Zootehnie «Prof. Dr. G.K. Constantinescu» prin oficiile județene de zootehnie.

Proiectele de amenajamente pastorale prevăzute la art. 8 alin. (1) din Normele metodologice pentru aplicarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.064/2013, astfel cum au fost modificate și completate prin Hotărârea 78/2015, se aprobă, în condițiile legii, de consiliile locale în termen de 6 luni de la intrarea în vigoare a hotărârii amintite anterior.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

Capitolul I. SITUATIA ADMINISTRATIV TERITORIALA

1. Amplasarea localitații.

Teritoriul administrativ al localitatii Giurgiu - este municipiul de reședință al județului cu același nume, Muntenia, România. Este un port fluvial important și un punct de frontieră cu Bulgaria.

Giurgiu se situează la marginea sudică a țării și a județului, pe malul stâng al Dunării, într-o zonă mlăștinoasă, la 65 km sud de capitala București, la granița cu regiunea Ruse din Bulgaria, regiune a cărei reședință, orașul Ruse, se află chiar pe malul opus al Dunării. Este reședința județului, și, alături de Ruse, unul dintre cele două centre ale euroregiunii transfrontaliere Ruse-Giurgiu. Orașul se află atât în Câmpia Burnazului, cât și în Lunca Dunării, solul fiind nisipos.

Orașul este capătul șoselei naționale DN5, care îl leagă de București și care se termină la punctul de trecere a frontierei de la podul peste Dunăre aflat la sud-est de orașul propriu-zis. Drumul face parte din ruta europeană de referință nord-sud E85 și se continuă în Bulgaria cu șoseaua națională 2. La Giurgiu, din DN5 se ramifică șoseaua națională DN5C, care duce spre sud-vest la Zimnicea și șoseaua națională DN5B, care duce spre Ghimpați, de unde se continuă spre Găești cu DN61. Rețeaua rutieră este completată cu trei șosele județene: DJ507 pornește din DN5 în apropierea frontierei și duce spre nord-est la Oinacu și Gostinu; DJ503 duce spre nord-vest la Stănești, Toporu, Răsuceni și mai departe în județul Teleorman de Drăgănești-Vlașca (unde se intersectează cu DN6), Botoroaga, Moșteni, Videle, Blejești, Purani, Siliștea, Poeni, apoi mai departe în județul Dâmbovița de Șelaru, și în județul Argeș de Slobozia, Mozăceni, Negrași, Rociu, Oarja (unde are un nod pe autostrada A1 și Căteasca; DJ504 duce spre vest la Putineiu, Gogoșari și mai departe în județul Teleorman de Mărzănești, Alexandria (unde se intersectează cu DN6 și DN6F), Orbeasca, Olteni, Trivalea-Moșteni, Tătăraștii de Jos, Tătăraștii de Sus și mai departe în județul Argeș de Popești, Izvoru, Recea și Buzoești (unde se termină în DN65A).[5]

Suprafata	5.233,31 ha
Intravilan	2.358,28 ha
Extravilan	2876,03 ha
Populatie	67.700
Gospodarii	X
Nr. locuinte	x

Teritoriul administrativ este invecinata:

- N – localitatea Fratesti, judetul Giurgiu
- E – localitatea Oinacu , judetul Giurgiu
- S -Fluviul Dunarea
- V – localitatea Stanesti , judetul Giurgiu

Teritoriul administrat de localitatea GIURGIU are o suprafata de 5233,31 ha, dintre care 2358,28 ha fac parte din intravilan, iar 2876,03 ha fac parte din extravilan. Ponderea cea mai mare o au terenurile agricole .

Tradițiile și obiceiurile zonei sunt pastrate și reprezintă valori ale culturii românești.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

1. Denumirea detinatorului legal

Pajiștile și izlazurile situate pe teritoriul administrativ al Localității Giurgiu se află în proprietatea orașului și în administrarea Consiliului Local, cu sediul în localitatea Giurgiu, județul Giurgiu.

2. Documente care atesta dreptul de proprietate.

Dreptul de proprietate sau deținere legală asupra pajiștilor, conform Deciziei nr. 155 /21.06.1991 a Prefecturii Județului Giurgiu anexat prezentei documentații, intabulate în Cartea Funciară cu drept de proprietate pentru localitatea Giurgiu și Consiliului local,

ANEXA NR 1.

Nr crt	Actul de proprietate	Nr/Data	Suprafata – ha	Pasune /arabil
1	Decizia	155 /21.06.1991	10	pasune

La momentul întocmirii Amenajamentului pastoral Localitatea Giurgiu are în proprietate 10 ha și se întocmește plan de amenajament pastoral pentru 10 ha fiind izlaz arabil, conform Listei parcelelor de pășune, atașat

ANEXA NR 2.

Nr. crt.	Denumire locala CF	Nr. Tarla/BF	Nr. parcela	Suprafața (ha)
1	GIURGIU 25	27	-	10
	TOTAL GENERAL			10

3. Gospodarirea anterioara a pajistilor din amenajament.

Pajiștile aparținătoare Localității Giurgiu sunt folosite în regim de pășune prin pășunat liber (continuu), de vacile din localitate.

Starea generală actuală a pajiștilor este una bună față de factorii limitativi fiind reprezentați de suprapășunat (acest fenomen se întâlnește și în lunile în care este interzisă scoaterea animalelor pe pășune), exces de umiditate, prezența speciilor dăunătoare, prezența pălcurilor cu specii de arbuști, prezența mușuroaielor.

Nu există date privind producția medie de iarbă a pajiștilor din ultimii 5 ani, însă estimările noastre, în funcție de compoziția floristică și determinările de pe teren, indică o producție medie de cca.4,3 t/ha masă verde, în funcție de condițiile staționale și de cauzele degradării pajiștilor.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

Capitolul II. ORGANIZAREA TERITORIULUI

Suprafata pajistii si a portiunilor din care se compune pajistea.Vecinatasi.

1. **Denumirea trupurilor de pajisti.** Suprafata pajistilor pe categorii de folosinta - pasune/izlaz

ANEXA NR 3

Nr. crt.	Denumire locala CF /BF	Nr. tarla	LOCALITATE	Suprafata (ha)	Vecinatati
1	25	27	Giurgiu	10	N- Padure, S-Bratul Smarda ,E- de , V- NC 2451
	TOTAL			10	

LOCALITATEA GIURGIU

2. **Amplasarea – planul cadastral**

Amplasarea teritorială a trupurilor de pajiște precum și vecinătățile parcelor de pajiște sunt redată în anexa 3 .

3. **Organizarea administrativa.**

Gospodărirea din trecut:

Nu a existat o organizare administrativă specială a acestor pășuni. Ele au fost folosite în comun de către locuitorii comunei, la libera lor alegere și organizare, plătindu-se comunei o taxă de pășunat. S-a pășunat fără restricții. Se poate caracteriza astfel gospodărirea în trecut a pășunilor ca necorespunzătoare, ceea ce a condus la degradarea covorului vegetal.

În ultimii ani:

- limitele trupurilor de pășune sunt bine conturate;
- s-a încercat o grupare a vitelor pe pășuni;
- s-a făcut o evaluare a capacității de pășunat și o încărcare corespunzătoare a pășunilor.

Datorită faptului că suprafața de pasune nu asigură în totalitate necesarul de masă verde și respectiv UVM, recomandăm crescătorilor de animale să asigure o furajare suplimentară a animalelor pe întreaga perioadă de pasunat cu furaje produse pe terenurile agricole aflate în proprietate și mărirea suprafeței de pasune .

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

Capitolul III.

CARACTERISTICI GEOGRAFICE SI CLIMATICE

1. Caracteristici geologice si pedologice.

Caracteristicile reliefului

Din punct de vedere geomorfologic, suprafata de teren agricol in studiu este situat in zona luncii Dunarii, subdiviziunea lunca Greaca, microzona solurilor aluviale .

2. Reteaua hidrografica.

Din punct de vedere hidrografic, teritoriul face parte din bazinul hidrografic al Dunarii.

Giurgiuul se numără printre orașele așezate de-a lungul fluviului. Giurgiuul se află la Km 493 pe Dunăre. celelalte orașe române care sunt porturi la Dunăre sunt: Baziaș la km 1075, Moldova Nouă la km 1046, Orșova la km 955, Drobeta Turnu Severin la km 931, Calafat la km 794, Bechet la km 679, Corabia la km 630, Giurgiu la km 493, Oltenița la km 430, Călărași la km 370, Cernavodă la km 300. Iar de la Brăila începe limita cu Dunărea maritimă.

Din punct de vedere hidrogeologic, adancimea se gaseste intre 5-10 m in partea de N-V a teritoriului, si intre 1-5 m in partea de sud, unde solurile inferioare se afla pe portiuni mai joase si mai slab drenate.

Date climatice. (Regimul termic, pluviometric si eolian)

Clima localitatii este temperat continentală. Vara este un anotimp cu temperaturi ridicate ce poate duce chiar la secetă, iarna cu geruri și crivăț. Vitezele cele mai mari le au vânturile dinspre NE, care pot atinge iarna 125 km/h. Precipitațiile medii sunt de 500mm.

Caracterizarea climatica s-a facut pe baza inregistrarilor si prelucrarile oferite de statia meteorologica Ghimpati .

3. Regimul termic

Climatic zona face parte dintr-un ACO (Areal Climatic –Omogen) care cuprinde parte din microzona pedo-geoclimatica 22/2 IS-BR cu clima calduroasa –secetoasa(I) , relief tabular de ses(S) in zona de dominanta a preluvosolurilor (BR) . Acest ACO evolueaza sub influenta unui relief de joasa altitudine si a principiilor centri barici , ca de astfel intreg cuprinsul Campiei Romane. Activitatea acestora are un rol important in influenta maselor de aer in a se deplasa ,dinspre centrele de maxima presiune atmosferica (arii ciclonale) catre centrele de minima presiune atmosferica . Deci acest teritoriu se afla in zona de influenta a patru sisteme barice:anticiclonii Azoric si Siberian si arii ciclonale Islandeza si Mediteraneeana . Pe langa influenta majora a acestor sisteme barice asupra deplasarii maselor de aer , cu manifestarii diferite de la vara la iarna , un rol important il au si factorii radiactivi care impreuna cu suprafata subiacenta , constituie elemente demne de luat in seama in evolutia diurna , lunara , anotimpuala sau anuala a precipitatiilor aspecte climatice (regimul temperaturilor , precipitatiilor si eolian) .

Caracterizarea climatica s- a facut in baza inregistrarilor si prelucrarile oferite de statia meteorologica Ghimpati.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

Temperatura medie anuala multianuala este de 11,3 C (ind 3 si 3C, simbol FR , cu limite 10,5C – 11,5C) . Din repartitia anuala se remarca o temperatura medie lunara maxima in luna iulie 22,7C si o medie lunara minima in luna ianuarie – 2,5 C .

Cantitatea medie anuala multianuala de precipitatii este de 561 mm/mp (ind 4 si 4C, simbol SM , cod 0575 , cu limite 550- 600 mm/mp).

Analizand repartitia anuala a acestei cantitati remarcam un excedent pluvial la sfarsitul primaverii si inceputul verii , deficitul inregistrandu-se iarna .

Cu toate ca vara se inregistreaza cele mai mari cantitati de precipitatii acestea pot fi caracterizate drept insuficienta atat timp cat evapotranspiratia eset la randul ei , mai mare , generand in felul acesta un pronuntat deficit de apa in sol .

Regimul eolian – este influentat de sistemele barice care isi manifesta prezenta in acesta parte a Europei . De aici si caracteristica principala a acestui tip de regim : dominanta – iarna ,atat ca intensitate cat si ca frecventa , a vanturilor din directia nord si nord –est sub influenta anticiclonului Siberian .In acest anotimp activitatea acestuia , coroborata cu cea a ciclonului mediteranean pozitionat deasupra Marii Egee , creeaza o puternica circulatie la nivelul troposferei , din directia nord est spre sud vest , astfel incat ia nastere vantul cunoscut sub numele de Crivat . In restul anului se constata dominanta vanturilor din sud-vest catre nord est (Austru) .

Analizand repartitia anuala a acestei cantitati remarcam un excedent pluvial la sfarsitul primaverii si inceputul veri , deficitul inregistrandu-se iarna.

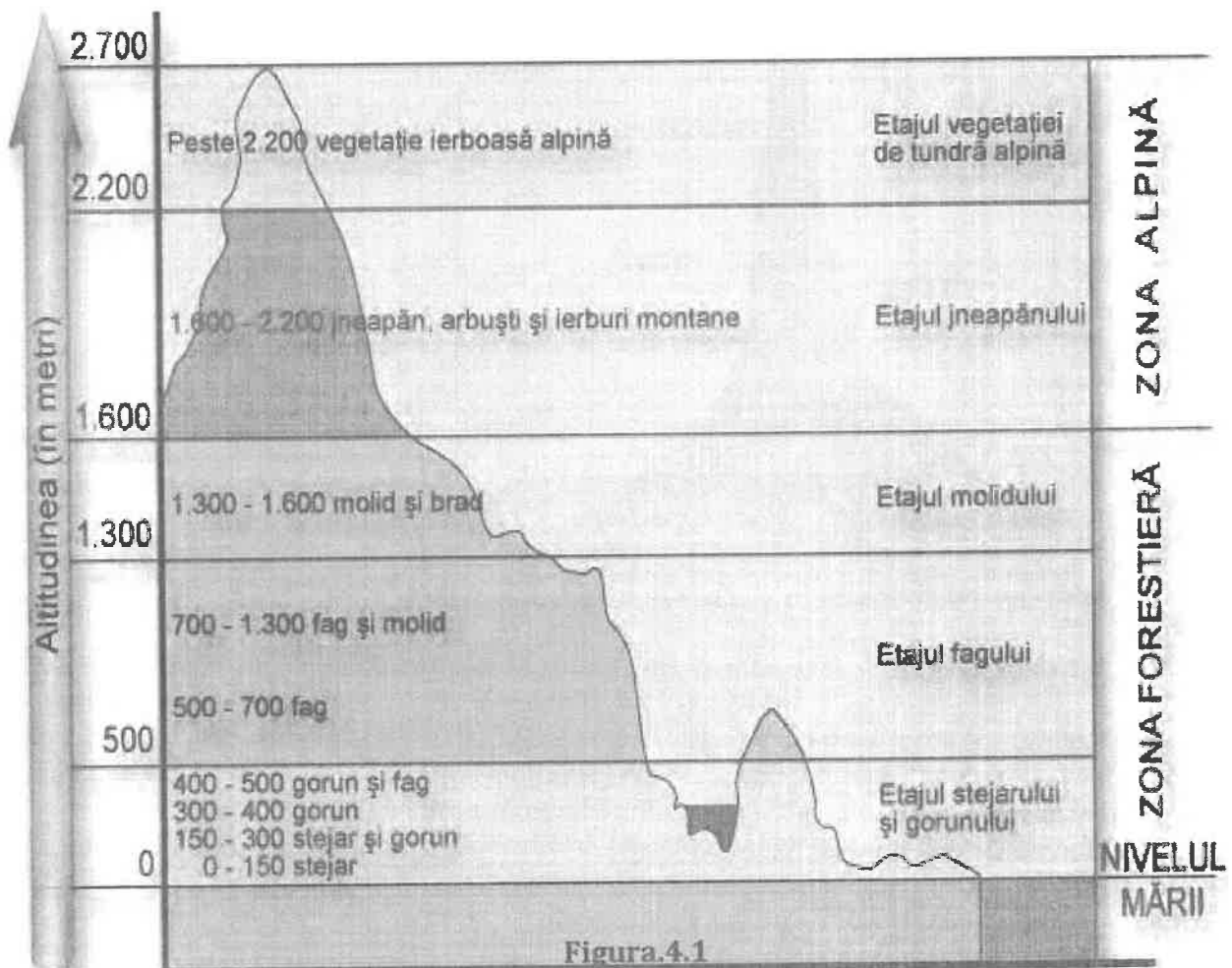
Factorii pedologici care au concurat si concureaza la formarea si evolutia invelisului de sol, au fost si sunt; relieful-factor major de variabilitate pedologica, roca de solidificare, clima, apa freatica,covorul vegetal precum si factorul antropic,prin influentele modificatoare asupra celor anterior citati.

Interactiunea factorilor pedoclimatici a condus la formarea si evolutia unei game variate de tipuri de soluri.

Astfel, pe teritoriul in studiu au identificate si analizate zece tipuri de sol,acestea apartinand clasei „**Protisoluri**” .

**Capitolul IV.
VEGETATIA**

Etajul bioclimatic, climatice reprezintă un areal determinat altitudinal prin modificările produse de relief (factor orografic), sol (factor edafic) și de climă (factor climatic). La nivelul unui etaj bioclimatic predomină o anumită specie de plante sau anumite formații vegetale. În condițiile general-climatice de la noi, odată cu creșterea altitudinii, se observă o schimbare evidentă a fitocenozelor (biocenoză formate din populații vegetale), formându-se etaje distincte, în care flora forestieră, dar și cea ierboasă, este diferențiată, așa cum se poate vedea în imaginea de mai jos (fig.4.1 și fig 4.2).

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

Liniile de demarcație dintre etajele de vegetație, în realitate, nu sunt continue, ci ele prezintă variații (discontinuități) determinate de factorii zonali. Astfel, există numeroase diferențieri influențate de clima locală, de expoziție, de înclinația pantelor, de particularitățile solului (pantă, textură, structură, rocă, etc.) sau de activitățile omului (împăduriri, defrișări, culturi agricole, exploatarea resurselor solului și subsolului, etc.). De asemenea, în unele zone montane, au loc frecvente fenomene de inversiune termică, ceea ce înseamnă că în etajele mai înalte temperatura medie este mai ridicată decât la nivelele mai inferioare. Ca urmare a tuturor acestor condiții speciale, vegetația etajelor bioclimatice poate suferi modificări și în unele regiuni, chiar poate să apară o tendință de inversare a repartizării ei pe verticală.

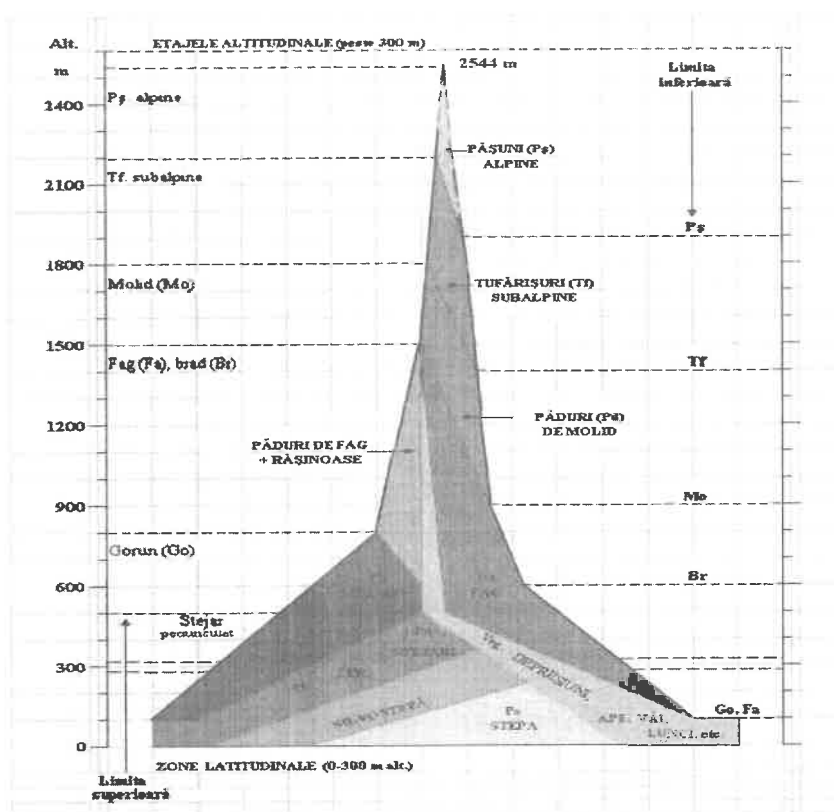

Fig. 4.2. - Răspândirea pe zone și limite altitudinale a formațiunilor vegetale naturale din România

Geobotanic, teritoriul cartat face parte din zona de silvostepa, în care vegetația de parter este reprezentată de mohor (*Setaria viridis*), costrei (*Sorghum halepense*), caprita (*Chenopodium album*), pitul tarator (*Agropyron repens*), urda vacii (*Lipidium draba*), flamanzica (*Draba verna*), rapita (*Sinapsis arvensis*), volbura (*Convolvulus arvensis*), traista ciobanului (*Capsella bursa-pastoris*), etc.

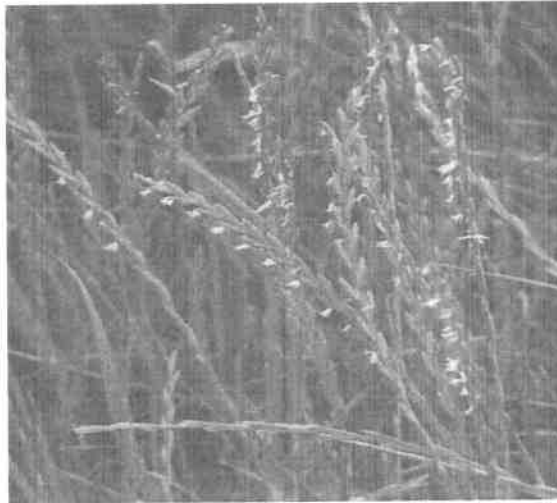
Pe terenurile nelucrate în cultură, pașuni și de-a lungul drumurilor de exploatare se află o bogată și variată vegetație ruderală, din care amintim troscotul (*Polygonum aviculare*), coada soricelului (*Achillea setacea*), stirul (*Amarantus retroflexus*), obsiga (*Bromus mollis*) ș.a.

Principalele specii de plante din pajiste

- paius (*Festuca pratensis*)
- firuta (*Poa bulbosa*)
- trifoiul alb (*Trifolium repens*)
- mazariche (*Vicia cracca*)
- mohor (*Setaria viridis*)
- pirul tarator (*Agropyron repens*)
- urda vacii (*Lipidium draba*)
- volbura (*Convolvulus arvensis*)
- traista ciobanului (*Capsella bursa-pastoris*)
- mustar (*Sinapsis arvensis*)
- iarba barboasă (*Echinochloa crus-galli*)

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

- rapita salbatica (Brassica rapa)
- rugii (rubus caesius)

Raigrasul peren (*Lolium perene*) este o graminee perenă, cu o răspândire frecventă în pajiștile permanente din zonele depresionare sau luncile râurilor. În cultură, intră în componența amestecurilor complexe, pentru înființarea de pajiști temporare exploatare prin pășunat sau mixt.

Din punct de vedere economic are următoarele particularități:

- este o specie tipică pentru pășunat, deoarece rezistă la pășunat și are o bună regenerare după ce a fost folosită;
- reacționează puternic la fertilizarea cu îngrășămintă azotată, producând peste 10 t / ha S.U.;
- în amestecuri are o competitivitate mare, mai ales în anul al doilea de vegetație;
- speciile mai indicate care intră în amestecuri cu raigrasul peren sunt: trifoiul alb, ghizdeiul, păiușul de livezi, timoftica, firuța, păiușul roșu;

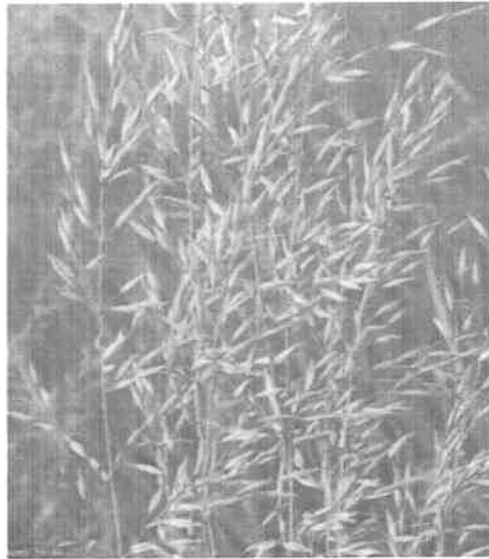
În condițiile unui pășunat rațional durata de valorificare a pajiștilor pe bază de raigras peren se dublează, deoarece prin tasare baza coletului și sistemul radicular rămân, în permanență în contact cu solul. Recoltarea și pășunatul de mai multe ori în timpul perioadelor de vegetație măresc gradul de lăstărire a plantelor și prelungesc durata de folosință.

Amestecurile complexe, în care intră și raigrasul peren, prin însilozarea sub formă de semisiloz, produc un siloz de foarte bună calitate și cu un grad ridicat de consumabilitate

Firuță (*Poa pratensis*) este o specie bine adaptată la condițiile relativ uscate spre cele umede, regăsindu-se din pajiștile de câmpie până în cele montane. Este o graminee perenă, tipică pentru pășunat, datorită capacității mari de rezistență pe care o are la călcat.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

Ovăsciorul (*Arhenatherum elatius*) este o specie perenă, cu tufă rară, frecventă în pajiști, din câmpie până în zona montană. Valoarea furajeră este foarte bună și productivitatea mare.

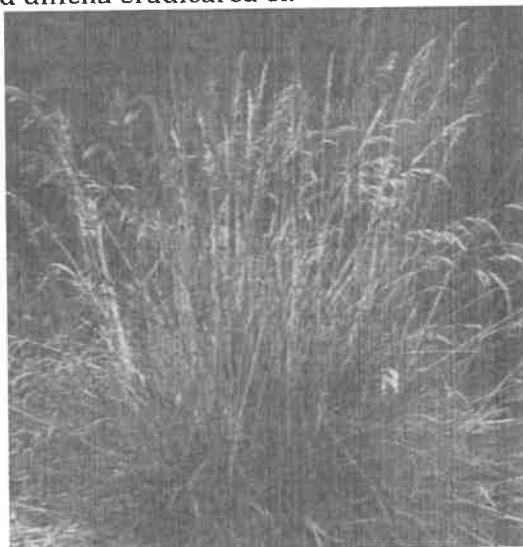
***Agrostis stolonifera* (moleață)** este o plantă stoloniferă. Tulpinile pot ajunge la 1 m înălțime, frunzele sunt conice, lungi iar paniculul poate atinge 40 cm. Înfloarește în lunile iulie și august. Este o plantă bună în furajarea animalelor.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

***Phalaris arundinacea* (ierbăluță)** – este o plantă perenă care se dezvoltă în mod obișnuit de-a lungul albiilor lacurilor și cursurilor de apă, în zone umede cu preponderență în

Europa, Asia, America de Nord și Africa de Nord. În zonele cu umiditate excesivă poate fi o specie invazivă. Atunci când invadează o zonă, inhibă vegetația nativă și reduce biodiversitatea, modificând ecosistemul, făcând dificilă eradicarea ei.

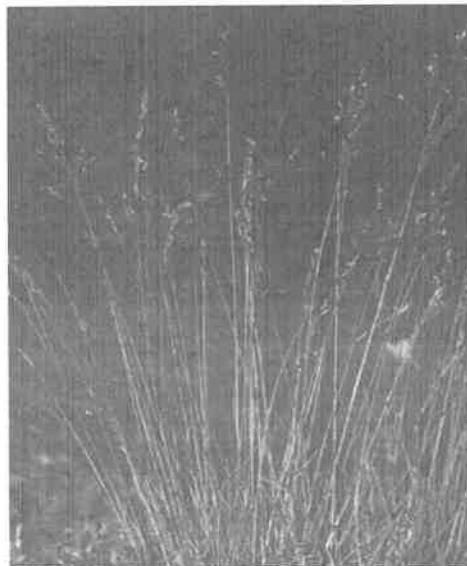

***Deschampsia caespitosa* (târsă)** – este o plantă perenă din familia Poaceae. Este răspândită în Europa, America de Nord, America de Sud, Eurasia și Australia. Se găsește pe toate tipurile de pășune, deși preferă solul slab drenat. Se dezvoltă până la altitudini ridicate având o tulpină ce poate ajunge la 1,5 m.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

***Dactylis glomerata* (golomăt)** este o graminee cu tufă rară și talie mijlocie, pretențioasă la umezeală. Otăvește bine, are productivitate mare și valoare pastorală foarte bună.

***Festuca airoides* (părușcă)** - este o plantă perenă cu rizomi și radicele erecte, cu lungimi de 10-30 cm. Inflorescența este un panicul solitar. Fructul este o cariopsă cu pericarpul aderent

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

***Festuca rubra* (păiuș roșu)** - se regăsește în multe dintre pajiștile naturale, indiferent de tipul de sol și de condițiile de umiditate. Se răspândește printr-un sistem de rădăcini rizomatos, ceea ce îi conferă o acoperire bună a solului. Are o creștere lentă în primul an de la semănare, și nu ajunge la potențialul maxim de producție decât în al doilea și al treilea an de folosință. Se dezvoltă bine indiferent de condiții, dar mai ales în soluri secetoase, slabe, precum și în câmpurile supuse uzurii intense. Păiușul roșu are rezistență bună la îngheț și la secetă și se poate folosi atât pentru conservare cât și pentru pășunat. Se recomandă utilizarea acesteia pentru ameliorarea pajiștilor degradate, prin lucrări de supraînsămânțare. Durata de rezistență în sol este de aproximativ 7 - 8 ani, iar potențialul de producție este de 2 - 4 tone/hectar substanță uscată.

***Bromus erectus* (obsigă aristată)** - este o plantă perenă din familia Poaceae. Tulpinle înalte pot ajunge până la 100 cm. Este o specie moderat nitrofilă slab alcalinofilă, răspândită prin fânețe și coaste însorite, pe soluri calcaroase, sărace, uneori prin semănături și vii, din zona pădurilor de stejar (zona nemoralăi), până în etajul nemoral.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

***Brachypodium pinnatum* (obsigă)** -plantă furajeră perenă din familia gramineelor cu rădăcini puternice, stoloni subterani lungi și tulpina înaltă până la 140 cm, cu frunze liniare, late, și cu inflorescența un panicul . Foarte rezistentă la secetă, intră în componența pășunilor și fânețelor cultivate, în amestec cu alte graminee și leguminoase. Se mai cultivă pe pante expuse eroziunii, pe taluzuri și diguri, nisipuri mișcătoare etc. Crește și spontan în fânețele din regiunile secetoase

***Festuca rupicola* (păiuș de silvostepă)** - este o graminee cu tufa deasă, 20-30cm, rezistentă la geruri și pășunat, valoarea pastorală și productivitatea sunt slabe-mijlocii cu o producție de 3,5-6 t/ha și o capacitate de pășunat de 0,4-0,6 UVM/ha.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

***Poa bulbosa* (firuță cu bulbi)**- specie perenă, cespitoasă cu tulpina erectă, este o graminee cu plasticitate ecologică ridicată, adaptându-se cu ușurință diferitelor tipuri de sol. rareori ascendentă. Planta are frunze late, acuminat, cu panicul ovoidal sau alungit, cu ramuri scurte, erecte, glabre. Spiculețele sunt multiflore, violaceu nuanțate, cu axa paroasă. Planta este răspândită din zona de stepă până în etajul subalpin, pe coastele înșorite, pe marginea drumurilor.

***Bromus inermis* (obsigă nearistată)**

Alături de graminee, **leguminoasele** reprezintă grupa cea mai importantă de plante din vegetația pajiștilor permanente, însă cu participare mai redusă, în medie 8-10%, ajungând la 50-60% în condiții favorabile de creștere.

Importanța deosebită a leguminoaselor constă în aceea că dau productivități mari, produc un nutreț bogat în substanțe proteice și săruri minerale, fiind bine consumate de toate speciile și categoriile de animale.

Leguminoasele se utilizează atât pentru fân cât și pentru pășunat. Ele se refac ușor după folosire și pot da 2-4 coase într-o perioadă de vegetație.

Cu toate acestea, leguminoasele sunt inferioare gramineelor, datorită unor însușiri negative care le diminuează valoarea economică, situându-le după graminee. Astfel, leguminoasele au cerințe mai ridicate față de condițiile de creștere decât gramineele și o vivacitate mai redusă, menținându-se pe pajiști timp de 3-5 ani. Aceasta explică de altfel, participarea mult mai redusă a leguminoaselor pe pajiștile permanente, comparativ cu gramineele.

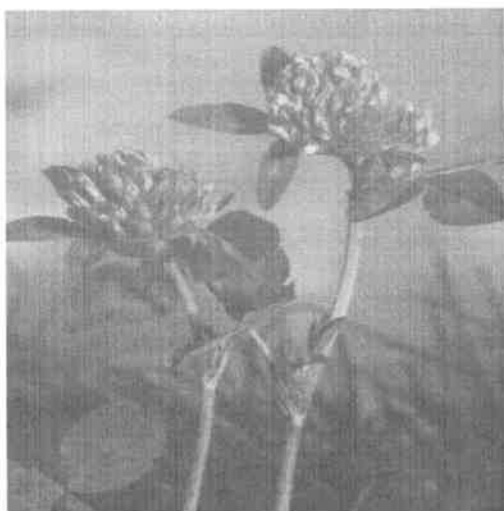
Unele dintre leguminoase, dacă sunt consumate ca nutreț verde proaspăt, produc meteorizații la animale, iar altele au un gust amar, de aceea au un grad de consumabilitate scăzut. În procesul de uscare a fânului, pierderile de natură mecanică, care se datoresc scuturării frunzelor, sunt mult mai mari la leguminoase, mai ales atunci când procesul de pregătire a fânului decurge în mod necorespunzător.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

Trifoiul alb (*Trifolium repens L.*)

Trifoiul alb este foarte răspândit pe pajiștile permanente, în special pe pășunile din luncile râurilor. În cultură, trifoiul alb, ocupă suprafețe restrânse, fiind cultivat singur pentru producere de sămânță. Pentru furaj, se cultivă amestecuri, asociindu-se de obicei cu plante de talie mică sau mijlocie, ca: *Festuca pratensis*, *Agrostis stolonifera*, *Poa pratensis*, *Lolium perenne* etc. Este slab rezistent la secetă, însă mai rezistent la ger decât trifoiul roșu. Suportă cu relativă ușurință inundații de durată, fiind rezistent totodată la umiditatea în exces. Din această cauză, formează frecvent asociații pe terenurile cu apă freatică la mică adâncime, uneori chiar la suprafață, pe soluri lăcoviștite sau gleizate. Trifoiul alb spre deosebire de trifoiul roșu, este o plantă de talie mică, având tulpini târâtoare. Fiind o plantă tipică de pășune, rezistă la pășunat și otăvește ușor după ce a fost pășunată. În condiții favorabile se poate reface de 3-4 ori într-o perioadă de vegetație. Posedă o longevitate mare, menținându-se în cultură 8-10 ani, sau chiar mai mult, datorită capacității sale de a se înmulți pe cale vegetativă.

Trifoiul roșu (*Trifolium pratense*)

Este o plantă valoroasă de nutreț, caracterizată în primul rând prin producții mari, egale sau puțin inferioare celor pe care le dă lucerna.

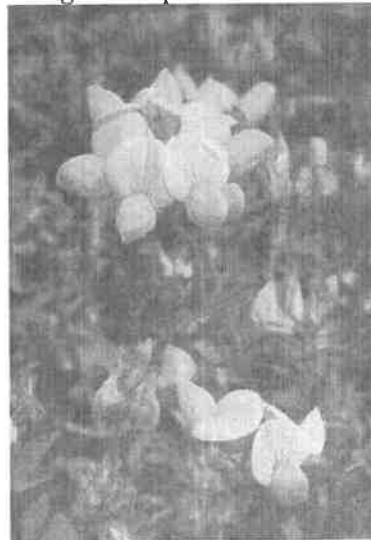
Trifoiul roșu posedă o capacitate de otăvire mai slabă. În condiții normale produce două, cel mult trei coase într-o perioadă de vegetație.

Nutrețul produs de trifoi, în special fânul, prezintă un grad ridicat de consumabilitate și digestibilitate, datorită

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

Trifoi fragifer - (*Trifolium fragiferum*) este o leguminoasă cu tulpina taratoare ca și trifoiul alb, târâtor. La fel, frunzele și inflorescențele sunt lung pețiolate, respectiv lung pedunculat. Caliciul perenă, comună în lunci și în locuri sărăturoase. cu valoare furajeră bună. se umflă mai târziu, dând inflorescenței o formă globuloasă, asemănătoare cu o fragă. Este plantă

***Lotus Corniculatus* (ghizdeiu)**, este o plantă perenă, cu sistem raticular bine dezvoltat și profund, tulpini fistuoase, de 15- 40 cm înălțime. Frunzele sunt pentafoliate, cu foliole scurt pețiolate, obovate sau lanceolate, glabre sau slab păroase. Florile sunt galbene, portocalii sau roșiatice, dispuse în umbel lung pedunculat. Fructul este o păstăie cilindrică, polispermă, cu semințe mici, globuloase, de culoare brun-roșcat.

Specii din alte familii botanice, identificate și consumate de animale.

Pe lângă graminee și leguminoase, care formează baza floristică a oricărei pajiști, în asociațiile vegetale ale acestora, își fac loc și alte specii, aparținând diverselor familii botanice, specii care sunt bine consumate atât în stare verde, cât și sub formă de fân, cunoscute sub denumirea de specii diverse sau buruieni de pajiști. Proporția mai mare sau mai mică a prezenței acestora în ecosistemul pajiștilor, indică starea de degradare a acestora și, implicit, necesitatea aplicării unor lucrări de ameliorare.

Cele mai recente clasificări ale plantelor :

- a. plante consumate de animale;
- b. plante neconsumate (buruieni de balast);
- c. plante dăunătoare vegetației pajiștilor;
- d. plante care depreciază produsele animaliere;
- e. plante toxice.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

Plante consumate de animale

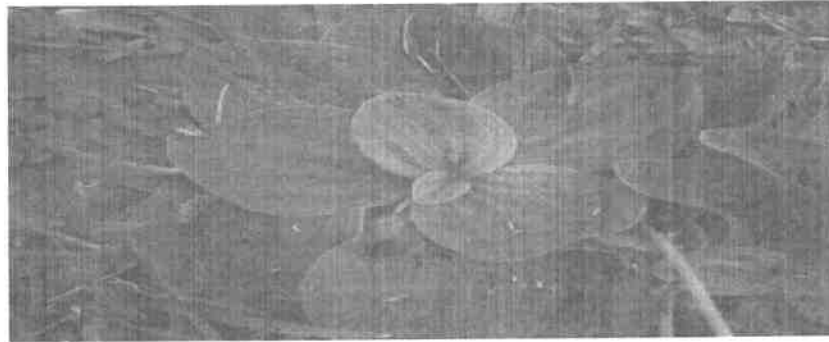

Coadă șoricelului (*Achillea millefolium*) - este o plantă care crește pe solurile aspre de pe pășuni și de pe marginea drumurilor. Frunzele ei verde-închis sunt divizate în mai multe segmente, aspect reflectat de numele latin de „millefolium”, adică „o mie de frunze”. Capetele plate ale inflorescențelor, alcătuite din multe flori albe sau roz, apar vara. Este o plantă bine consumată de ovine, atât în stare verde, cât și în fân.

Păpădia (*Taraxacum officinale*) - este o plantă erbacee, din familia compozitelor, cu frunze lungi, crestate și cu flori galbene grupate în capitule. Mai este numită și buhă, creștăța, lăptucă, lilicea, mătă, papalungă, pilug, turci, gălbinele-grase, gușa-găinii. Păpădia este găsită pretutindeni, unde se află vegetație, de la câmpie până în zona subalpină, prin locuri necultivate și pe marginile drumurilor. Ea are anumite locuri în care crește ca de exemplu: nu crește în loc umbros ci în loc cu soare, ea crește în calea unui izvor subteran, etc. Este o plantă bine consumată de toate animalele, datorită conținutului ridicat în substanțe nutritive și, mai ales, de proteine.

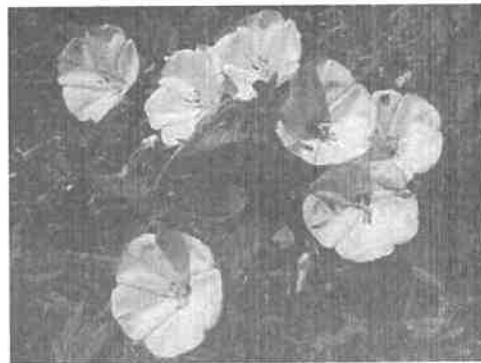
AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

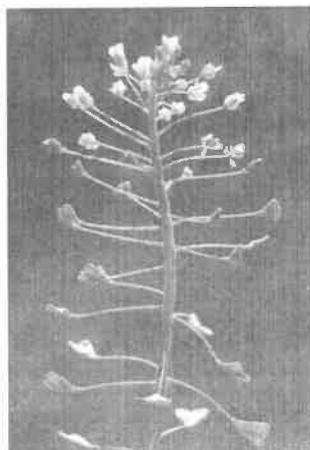
Pătălina(Plantago media) - Pătălina este o plantă erbacee perenă, de 10 – 50 cm înălțime, cu frunze ovate sau lanceolate, cu tulpini florifere drepte, cu inflorescențe terminale în formă de spic și cu floricele gălbui, mici. Pătălina **Este o plantă** bine consumată pe pășune. este foarte răspândită, vegetând și în locuri bătătorite în care alte specii nu cresc. Crește pe marginea drumurilor, în buruienișuri, în pășuni, culturi, de la câmpie până în zona alpină.

Plante neconsumate sau slab consumate de animale (buruieni de balast)

În această categorie de plante care se asociază vegetației pajiștilor intră un număr foarte mare de specii, dintre care:

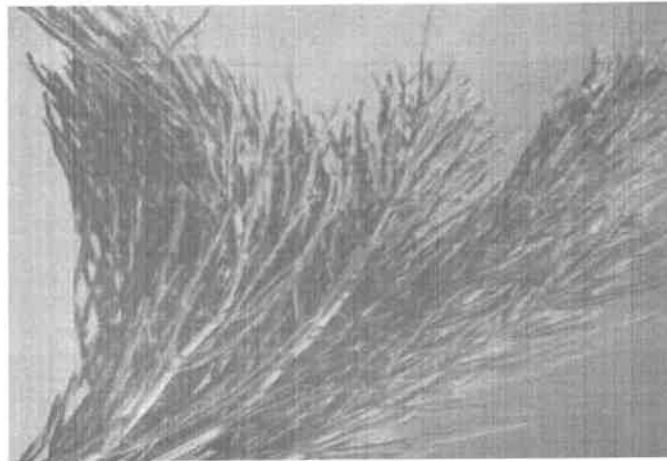
Convolvulus arvensis (Volbura sau Europei Asiei) - Este o plantă perenă, erbacee, cățărătoare sau târâtoare, care poate crește până la 2 m. Frunzele Florile **rochița-rânduncii**) - este o specie de plante, nativă și sunt dispuse în spirală, de formă variată, lungi de 2-5 cm, cu un pețiol de 1-3 cm. au formă de trompetă, cu diametrul de 1-2,5 cm, albe sau roz pal, cu cinci dungi radiale mai închise la culoare. Deși produce flori atractive, deseori este considerată a fi o buruienă din cauza creșterii rapide și sufocării plantelor cultivate.

Capsella bursa-pastoris (Traista ciobanului) – este o plantă nativă Europei, dar care s-a extins în multe părți din lume. Numele său se referă la capsula în formă de traistă. Traista-ciobanului crește în grădini, pe câmp, pajiști, acolo unde solul nu este foarte uscat și există suficient soare.

Este o plantă de dimensiuni mici, de până la 20 cm înălțime. Ramurile fine se întind pe toată lungimea tulpinii. Frunzele Florile Semințele bazale sunt lanceolate și dințate. albe sunt aranjate în raceme rare. Sunt simetrice radial, cu patru petale. au formă de inimă, sunt plate și triunghiulare. Semințele plantei produc un compus vâscos atunci când sunt umezite.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

Coadă calului (*Equisetum arvense*) - este o specie de plantă rizomul tuberculat). Coadă-calului este cunoscută și folosită încă din antichitate în medicina tradițională ca și sursă de acid salicilic (substanță activă conținută în aspirina modernă). erbacee, erectă, perenă (prin orizontal articulat, adesea

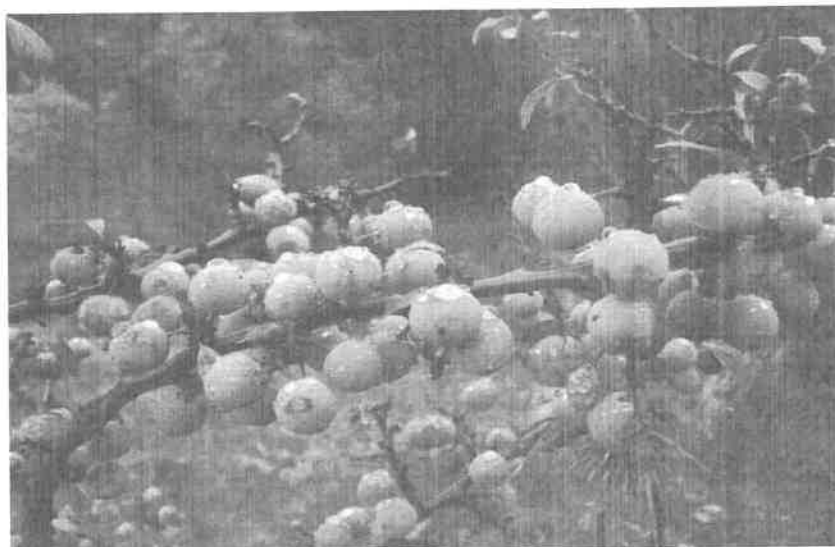

***Juncus conglomeratus*(pipirig)** - este frecvent la marginea lacurilor, bălților sau terenurilor mlăștinoase, chiar în cele ușor sărate. Este o plantă perenă, având în pământ un rizom cu îngroșări tuberculiforme. Tulpina este trimuchiată și foliată. Frunzele sunt lungi, liniare.

Plante dăunătoare vegetației pajiștilor

În această categorie sunt încadrate o serie de specii ierboase sau lemnoase care, pe lângă faptul că nu sunt consumate de animale, dăunează, vegetației comune a pajiștilor.

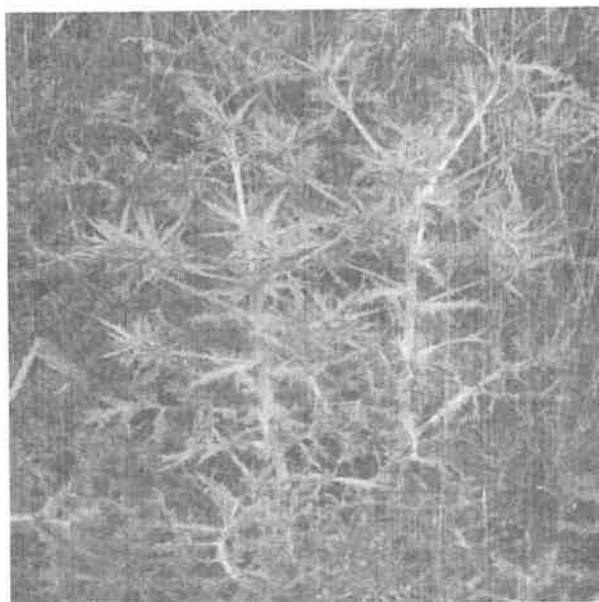
AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

Porumbarul (*Prunus spinosa*)-este un arbust sălbatic, înalt de 1-3 m, din familia rozaceelor (Rosaceae), cu ramuri spinoase, cu flori albe și cu fructe sferice de culoare neagră-vineție. Ea putând fi găsită frecvent la liziera pădurilor, pe marginea drumurilor, pe terenuri cultivate și în regiunile calcaroase.

Plante care depreciază produsele animale

Deprecierea laptelui și a lânii este produsă în urma consumării următoarelor specii.

***Eryngium campestre* (scaiu dracului, rostogol)** - această buruiană nu este consumată de către animale. Mai mult, datorită țepilor, animalele nu pot păste nici iarba din imediata apropiere. Planta trebuie distrusă cu sapa sau prin stropire cu erbicide. Dacă plantele au ajuns la maturitate, trebuie arse, în acest fel distrugându-se și semințele. Planta trebuie distrusă în faza de rozetă, înainte de a emite tulpini, prin stropire cu erbicide, sau cu sapa, prin tăiere sub colet pentru a nu regenera.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

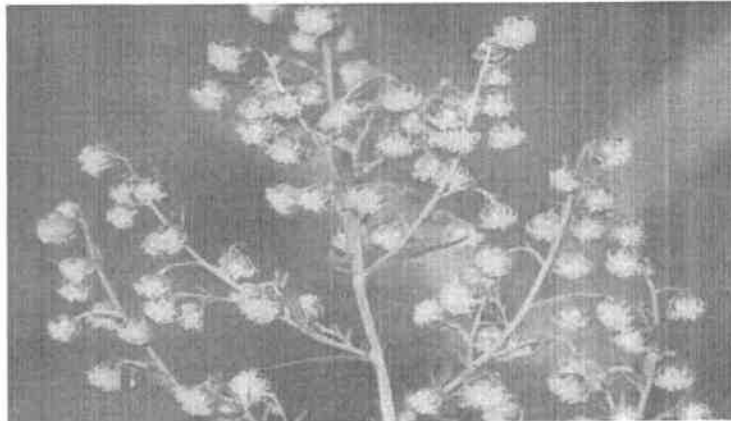

Carex vulpina (rogoz) - face parte din familia **Cyperaceae** și crește în zone nisipoase. Rogozul este o plantă înaltă de 20-25 cm cu un aspect plăcut și deosebit. Rădăcina foarte lungă prezintă numeroase ramificații subțiri și lungi, care fixează planta în solul nisipos.

Symphytum officinale (tătăneasă) - Tătăneasă este o plantă ierboasă, păroasă, înaltă de 100-120 cm. Sub pământ are un rizom gros de pe care cresc rădăcini cărnoase - fusiforme. Frunzele sunt lungi (maxim 25 cm), alterne, cu lățimea de 1-2 cm. În partea inferioară a tulpinii frunzele sunt oval-lanceolate. Florile sunt de culoare roșie-violacee, uneori roz-albă și sunt dispuse în cime unipare. Corola este gamopetală, tubulos-campanulată și se termină cu 5 dințișori recurbați. Tătăneasă înflorește în lunile mai-august. Tătăneasă crește în locuri umede, prin lunci, la marginea apelor, uneori chiar pe lângă drumuri. Este răspândită din câmpie până în zona montană.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

Artemisia austriaca (pelinița) - Este o plantă perenă. Poate atinge înălțimea de 2 m. Înfloarește în iunie-august. Fructul este o achenă. Frunzele sale sunt lungi și verzi. Florile sunt galbene și au un miros plăcut.

Mustar (sinapis arvensis)- este o plantă anuală de cultură, bogat ramificată, cu înălțimea de 1 - 1,5 m. Planta are tulpina cilindrică, foarte păroasă la partea inferioară. Frunzele inferioare sunt penat-lobate. Florile sunt galbene, în raceme bogate, fără rostru.

Rugi (Rubus caesius) Este un arbust mic care crește până la 2 m înălțime, cu tulpini bienale care mor după fruct în al doilea an. Ea trimite traverse lungi care rădăcină la vârf pentru a forma noi plante. Tulpinile sunt gri-alb-gri. Frunzele alternative sunt paroase deasupra și dedesubt. Sunt tulpinați și lamele de frunze sunt palmează în formă, fie constând din trei pliante ovale cu margini zimțate și puncte acute, fie doar cu trei lobi. Inflorescența este o grămadă de flori albe, de aproximativ 2,5 cm în diametru. Calicul are cinci sepale, iar corola este compusă din cinci petale dispersate cu margini fine. Fructul este un ansamblu de mai multe drupe negre, cărnoase, cu o floare de ceară albastrui.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

Iarba barboasa (*Echinochloa crus galli*) Graminee anuala iubitoare de caldura. Predomina pe soluri umede, humifere, bogate in elemente nutritive, luto-nisipoase. La inceputul verii (germineaza la caldura) Frunzele adevarate verde inchis pana la verde-gri, relativ lata, numai la baza limbului cu cateva randuri de peri, fara ligule. Paiele Verticale sau geniculate cu inaltime de 30-80 (100) cm. Nodurile cu aglomerari de perisori. Floarea Spiculete uniflore, de 2-3 mm, dens inserate in pseudospice alterne sau fata in fata pe axul principal; glumela inferioara are aproape intotdeauna o arista lunga sub varf. Perioada de inflorire Iulie – octombrie.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

Capitolul V. CADRUL DE AMENAJARE

1. Procedee de culegere a datelor din teren

În acest capitol vom preciza modul de culegere a datelor din teren (prin măsurători, apreciere, etc.), inclusiv metodele utilizate pentru descrierea și clasificarea vegetației. Se va prezenta modul în care ele au fost prelucrate și transpuse în amenajament conform Ghidului de întocmire al amenajamentelor pastorale (Marușca și colab., 2014).

Pentru determinarea compoziției floristice au fost efectuate mai multe relevee, în funcție de suprafața pajiștii luată în studiu. S-a avut în vedere colectarea datelor care să permită identificarea diferitelor tipuri de comunități vegetale (asociații). În acest sens au fost utilizate metode de studiu specifice fitosociologiei (metoda geobotanică și metoda dublului metru).

Analiza vegetației are drept scop identificarea influenței factorilor abiotici dar și evoluția vegetației prin prisma influenței antropice, adică gestiunea de exploatare și prezența sau absența lucrărilor de îngrijire pe suprafața respectivă.

Modul de gestiune al unei suprafețe de pajiște permanentă influențează direcția de evoluție a structurii floristice cât și dinamica de vegetație a acesteia.

Pentru determinarea compoziției floristice au fost efectuate relevee floristice după metoda geobotanică. Prin această metodă, compoziția floristică se studiază într-o suprafață de probă pătrată. Numărul suprafețelor de probă este de 3 pentru suprafețe de până la 100 ha de pajiște și de 3-5 pentru cele de peste 100 ha.

Suprafețele de probă se aleg parcurgând pajiștea pe diagonală și se delimitează cu țăruiși porțiuni cât mai uniforme din punct de vedere floristic. Țăruișii rămân pentru întreaga perioadă de vegetație, urmărind aspectele sezoniere sau fenologice. Mărimea suprafețelor de probă este de cel puțin 100 mp.

După delimitarea suprafețelor de probă se trece la întocmirea fișei geobotanice sau a releveului notându-se:

- localitatea;
- data;
- suprafața probei cercetate;
- modul de folosire a pajiști cercetate;
- suprafața de probă;
- altitudinea;
- expoziția;
- înclinarea terenului;
- solul;
- apa freatică;
- înălțimea plantelor (cm);
- acoperirea generală (%).

După această etapă se trece la determinarea speciilor întâlnite în interiorul fiecărei suprafețe de probă și se înregistrează în fișa geobotanică pe grupe după criteriul botanico-economic și anume:

- 1. graminee
- 2. leguminoase
- 3. cyperaceae și juncaceae
- 4. plante din alte familii botanice
- 5. mușchi și licheni
- 6. specii lemnoase.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

Pentru mai multă exactitate se cercetează și suprafețele limitrofe, iar speciile întâlnite în fitocenoză, dar în afara suprafeței de probă, se notează la sfârșitul listei floristice. Ordinea speciilor în cadrul fiecărei grupe se va face în funcție de dominanța lor.

După înscrierea speciilor în fișe, în dreptul fiecărei specii se trec principalele caracteristici: abundența, dominanța, frecvența și fenofaza.

Abundența (A) reprezintă numărul de indivizi dintr-o specie; care se apreciază vizual în procente sau note (1-5) sau prin numărarea acestora (de obicei în suprafețe de 1 mp în 3-4 repetiții)

Dominanța (D) reprezintă gradul de acoperire a solului de masa aeriană a plantelor apreciat vizual și exprimat în procente sau note.

Dominanța se poate referi la toate plantele și în acest caz se vorbește de „acoperire generală” sau la fiecare specie în parte „acoperire specifică”.

Conform compoziției sale botanice o pajiște poate fi de tipul:

- G- bogată în graminee,
- L- bogată în leguminoase,
- E- echilibrată,
- D- bogată în diverse „alte specii”.

După întocmirea fișelor geobotanice, acestea se centralizează și apoi se grupează pe asociații și se întocmește tabelul asociației.

Pasul următor îl constituie determinarea Valorii pastorale (VP) care ne oferă informații despre calitatea pajiștilor cercetate.

Datele referitoare la starea actuală a pajiștilor, prezența căilor de acces, a construcțiilor zoopastorale și surselor de apă, au fost obținute prin observații directe în teren.

Calculul VP se face astfel:

$$VP = \sum PC (\%) \times IC/5$$

unde:

VP - indicator valoare pastorală (0-100);

PC - participare în covorul ierbos (%) indiferent de metoda de determinare (AD, P, Cs, G);

IC - indice de calitate furajeră;

După determinarea indicatorului de valoare pastoral prin împărțirea la 5 a punctajului obținut din înmulțirea PC x IC, acesta se apreciază astfel:

- 0-5 – pajiște degradată;
- 5-15 – foarte slabă;
- 15-25 – slabă;
- 25-50 – mijlocie;
- 50-75 – bună;
- 75-100 – foarte bună.

Indicele obținut pentru VP are valori de la 0 într-o pajiște fără valoare furajeră, până la 100 pentru o pajiște semănată (ideală).

În urma analizei efectuate în teren și a rezultatelor obținute, menționăm faptul că producția de masă verde obținută pe aceste pășuni se situează în jurul cantității de 4,7 t mv / ha.

Conform ANEXEI (valoarea pastorală a pajiștei)

2. Stabilirea modului de folosință a pajiștilor

Întreaga suprafață de pajiște supusă acestui Amenajament Pastoral va fi exploatată prin pășunat cu trei categorii de animale: ovine și bovine, caprine. Factorii limitativi pe aceste pajiști sunt fie excesul de umiditate fie subpășunatul sau suprapășunatul lor.

Pe teritoriul acestor pășuni au fost identificate următoarele tipuri de asociații vegetale și anume:

- Festuca valesiaca (păiuș stepic), Lolium perenne, Lolium multiflorum, Festuca pseudovina (păiușul oilor), Dactylis glomerata (golomat), iarba cimpului ca și graminee, dar și din leguminoase

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

Trifolium repens (trifoiul alb), Lotus corniculatus (ghizdei), troscot (Polygonum aviculare), coada soricelului (Achillea setacea) Am intalnit specii nevaloroase cum ar fi Juncus conglomeratus (pipirig), Taraxacum officinale (papadia), Plantago lanceolata (patlagina), Ranunculus acer (piciorul cocosului) , stir (Amarantus retroflexus) ,obsiga(Bromus mollis) etc. De asemenea am intalnit si diverse plante toxice cum ar fi : Ranunculus acer (piciorul cocosului) ,

La astfel de pajiști valoarea pastorală este mediocră, cu un potențial de producție scăzut 4-7 t/ha MV.

3. Durata sezonului de pasunat

Pășunile reprezintă cea mai ieftină sursă pentru asigurarea hranei ierbivorelor în timpul perioadei de vegetație, având multiple avantaje ce decurg din efectele favorabile atât asupra animalelor, cât și asupra pășunilor în relația sol-plantă-animat.

În Ordinul nr. 544 din 21 iunie 2013, Art. 6, se prevăd următoarele:

(1) Începerea pășunatului se face în funcție de condițiile pedoclimatice și de gradul de dezvoltare a covorului ierbos.

(2) Se evită începerea pășunatului prea devreme, care poate afecta perioada de regenerare, sănătatea și supraviețuirea plantelor.

(3) Perioada de pășunat se va încheia în luna noiembrie, la o data stabilită în funcție de evoluția temperaturilor și regimul precipitațiilor.

(4) Data începerii și încheierii pășunatului, precum și modul de organizare a pășunatului, continuu sau pe tarlale, se stabilesc prin hotărâre a consiliului local.

Ținând cont de toate caracteristicile climei zonale - durata sezonului de pășunat, în zona de silvostepă, unde se află și localitatea Giurgiu , este de cca 150 de zile, de la ultima decadă a lunii aprilie (23 aprilie, Sf. Gheorghe) până la sfârșitul lunii octombrie (26 octombrie, Sf. Dumitru).

Animalele pot fi introduse în pajiști după data de 20 aprilie în anii secetoși și în mod excepțional oile pot fi admise la pășunat după 26 octombrie, până la 1 noiembrie.

Conform Normelor metodologice pentru aplicarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, art Art. 10.(1) - introducerea animalelor pe pajiști este permisă doar în perioada de pășunat prevăzută în amenajamentul pastoral, iar la alin. (2) se stipulează: este interzis pășunatul în cazul excesului de umiditate a pajiștii.

În faza tânără de vegetație plantele de pe pășuni au însușiri organoleptice deosebite (gust, miros) care măresc apetitul animalelor și ca urmare crește gradul de consumabilitate a ierbii care poate ajunge la 85-95%.

Dacă pășunatul se începe prea devreme, când plantele sunt prea tinere și solul prea umed, asupra vegetației efectele negative sunt următoarele:

- se distruge stratul de țelină, se bătătorește solul și se înrăutățește regimul de aer din sol. Se formează gropi și mușuroaie;
- pe terenurile în pantă se declanșează eroziunea;
- se modifică compoziția floristică dispărând plantele valoroase mai pretențioase din punct de vedere al apei, aerului și hranei din sol;
- plantele fiind tinere au suprafața foliară redusă și vor folosi pentru refacerea lor substanțe de rezervă acumulate în organele din sol ce are ca efect epuizarea lor.

Efectele negative asupra animalelor sunt:

- iarba prea tânără conține multă apă și ca atare are un efect laxativ epuizant, ceea ce duce la eliminarea excesivă a sărurilor minerale de Cu, Mg, Na;
- conținând prea puțină celuloză nu se pretează la salivație și rumegare, animalele fiind predispuse la intoxicații și meteorizații;
- conținutul mare de azot al ierbii tinere determină acumularea în stomac a amoniacului și ca atare declanșarea unor fermentații periculoase.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

În aceeași măsură nu recomandăm nici folosirea pajiștilor prin pășunat mai târziu de 1 noiembrie. Ultimul pășunat trebuie să se realizeze cel mai târziu cu 20-30 zile înainte de instalarea înghețurilor permanente. Astfel plantele au posibilitatea să acumuleze glucide, să-și refacă masa vegetativă, ceea ce determină o mai bună suportare a înghețurilor pe de o parte, iar pe de altă parte pornirea timpurie în vegetație.

Întârzierea toamna a pășunatului, până la venirea înghețurilor, face ca iarba să nu se poată reface corespunzător, primăvara constituind una din cauzele dispariției speciilor valoroase din pajiști.

Pășunatul peste iarnă mai ales cu oile este un obicei foarte dăunător pentru covorul ierbos al pajiștilor noastre, cu repercusiuni negative în anul și anii ce urmează. Pe o pajiște pășunată toată iarna, în sezonul de vegetație următor, producția scade cu cel puțin 20 – 40 %, ceea ce este foarte mult. Dacă pajiștea este în pantă și solul se erodează, pierderile sunt și mai mari, până la scoaterea ei din circuitul productiv.

4. Numarul ciclurilor de pasunat

Ciclul de pășunat este intervalul de timp în care iarba de pe aceeași parcelă de exploatare, odată pășunată, se regenerează și devine din nou bună pentru pășunat.

Numărul ciclurilor de pășunat este în funcție de condițiile climatice și staționale, de sol, de compoziția floristică și de capacitatea de regenerare a pajiștilor.

Pe suprafața pajiștilor din localitatea Giurgiu, se practică pășunatul continuu (liber), pe niciuna din suprafețele de pajiști nu se realizează pășunatul rațional (prin rotație).

Pășunatul continuu (liber) - conform acestui sistem, animalele sunt lăsate să pască pe pășune de primăvara devreme și până toamna târziu.

Sistemul este practicat în zonele secetoase, unde producția pajiștilor permanente este mică și neuniform repartizată pe cicluri de pășunat; perioada de secetă din vară duce la diminuarea producției în ciclurile trei și patru.

În condițiile actuale, din studiul vegetației pajiștilor, nu recomandăm tarlalizarea în nici un trup de pajiște analizat; producția pajiștilor fiind prea mică pentru a se justifica economic.

Cu toate acestea în următorii ani, după ce se vor face toate lucrările de ameliorare a pajiștilor, unele pajiști pot fi tarlalizate și se va putea trece la pășunatul rațional cu garduri electrice.

5. Capacitatea de pasunat si incarcatura optima

Încărcătura cu animale pe o pajiște sau capacitatea de pășunat, este un instrument util de folosire pentru crescătorul de animale deoarece îi permite să ajusteze încărcătura de animale în funcție de cantitatea de iarbă disponibilă. Pentru stabilirea încărcăturii corecte se calculează capacitatea de pășunat, respectiv numărul de animale ce pot pășuna pe unitatea de suprafață.

Capacitatea de pășunat, respectiv încărcătura optimă de animale pe hectar, se calculează, pentru fiecare pajiște conform metodologiei prevăzute în ORDIN nr. 544 din 21 iunie 2013.

Conform literaturii de specialitate și Ordinului 544/2013, art. 8 (1) capacitatea de pășunat se estimează pe baza producției medii de masă verde obținută în anii anteriori, ținând cont de fertilitatea solului, condițiile meteorologice și compoziția floristică a covorului vegetal; iar art.8 (2) prevede ca numărul de animale (UVM/ha) trebuie să fie suficient pentru a asigura utilizarea maximă a producției de masă verde, menținând în același timp sustenabilitatea pe termen lung a pajiștii.

Se recomandă 65 kg masă verde/zi/cap pentru 1 UVM (din care consumate efectiv 50 kg/cap/zi). Conversia în UVM a speciilor de animale domestice este redată în tabelul 5.2 conform literaturii de specialitate și a legislației în vigoare.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

Coeficientul de transformare a diferitelor specii și categorii de animale în UVM. (Marușca și colab., 2014 – Ghidul de întocmire a amenajamentelor pastorale).

Specificare	Coeficient de transformare în UVM	Nr. capete pentru 1 UVM
Tauri și boi de muncă, cai	1,0-1,2	0,8-1,0
Vaci de lapte	1,0	1,0
Bovine de toate vârstele (în medie)	0,7-0,8	1,3-1,4
Tineret bovin peste 1 an	0,5-0,7	1,4-2,0
Tineret bovin sub 1 an	0,2-0,3	3,3-5,0
Oi și capre de toate vârstele	0,14	7,1
Oi și capre mature	0,15-0,16	6,3-6,7
Cai de toate vârstele	0,8	1,3
Cai de tracțiune	1,0-1,1	0,9-1,0
Tineret cabalin peste 1 an	0,5-0,7	1,4-2,0
Tineret cabalin sub 1 an	0,2-0,3	3,3-5,0

Capacitatea de pășunat sau încărcătura de animale, conform Ordinului 544/2013, art.10, se definește prin numărul de animale (exprimat în unități vită mare UVM) care pot fi hrănite pe întreg sezonul de pășunat de pe 1 ha de pajiște, la care se cunoaște producția de furaje disponibilă și se stabilește conform formulei:

$$\hat{I}.A. = P.d. / (C.i. \times Z.p.)$$

în care:

- $\hat{I}.A.$ - încărcătura cu animale/ha de pajiște, exprimată în UVM/ha;
- P.d. - producția disponibilă sau reală de masă verde – kg/ha;
- Z.p. - număr de zile de pășunat într-un sezon;
- C.i. - consum zilnic de iarbă - kg/UVM.
- [necesarul zilnic pentru 1 UVM este de 65 kg de masă verde sau ≈ 13 kg (65:5) substanță uscată (SU)].

Incarcatura de animale pe localitatea si pe specii se prezinta in tabelul de mai jos;

Nr crt	Specia de animale si categoria de virsta	Nr capete	UVM / cap	UVM - total
1	Bovine adulte	10	1	10
	Total			10

In functie de UVM calculate la numarul de animale inregistrate in RNE la data intocmirii Amenajamentului pastoral si la suprafata de pasune disponibila la nivel de localitatea de 10 ha rezulta

Suprafata 10 ha UVM 10 = 1 UVM ha.

Datorita faptului ca, incarcatura de animale este 1 UVM/ha conform Ghidului de intocmire a Amenajamentului pastoral – 2014, recomandam crescatorilor de animale sa mentina ratia de furaje din plante de nutret cultivate in terenul arabil proprietate sau arendate dar si cu furaje .

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

Producția disponibilă sau reală (Pd) se raportează în tone masă verde/ha. În anul întocmirii amenajamentului producția disponibilă se estimează în funcție de vegetația existentă, lucrările efectuate pe pajiște și de datele din literatura de specialitate. În anii următori este bine să se determine pe fiecare pajiște în parte.

Stabilirea încărcării cu animale a unei pășuni se face în baza determinării producției pășunii, respectiv a producției totale de iarbă (Pt) pe cicluri de pășunat cât și prin stabilirea coeficientului de folosire a ierbii (Cf), în cazul nostru 4,7 to/ ha masa verde.

CALCULARE VALOARE PASTORALA

Tarla 27

Sup = 10 ha

SPECIA	% PC	IC	PC X IC	
Paius	25	3	75	
Ovascior	16	4	64	
Trifoi alb	12	5	60	
Pipirig	4	1	4	
Firuta	35	4	140	
Obsiga nearistata	8	4	32	
	100		75	BUNA

Graminee 81%

Leguminoase 12%

Alte specii 7%

CAPACITATEA DE PASUNAT

$$Cp \text{ (UVM/ ha)} = \frac{Pt \text{ (kg/ha)} \times cf \%}{N_2 \times DZP \times 100}$$

NZ = necesar zilnic de iarba pe animal kg/zi

Pt = productia totala m.v.

Cf = coeficient de folosire a pajistilor

DZP = numarul zilelor de pasunat

Trup de pasune	Suprafata parcelei ha	Productia de m.v. To/ha	CF %	Productia de masa verde utila To/ha	Prod. Totala de m.v. to	ZAF	Incarcare cu UVM	
							1 ha	TOTAL
	1	2	3	4 Col2xcol 3	5 Col1xcol2	6 Col4/0,05	7 Col6/DZP	8 Col1xcol7
27	10	4,5	88	3,96	45	79,2	0,528	5,28

DSP – Durata sezon de pășunat (150 zile)

ZAF – Număr de zile animal furajat pe pășune

0,05 – cantitatea de masă verde în tone consumate efectiv de 1 UVM/zi.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

Lucrări ce se execută în timpul pășunatului

După trecerea animalelor rămân o serie de dejecții solide care trebuiesc considerate, în primul rând, ca sursă de elemente nutritive pentru vegetație. Importanța acestora este mare pe pajiștile unde nu se aplică fertilizarea sau pe acelea situate în zone cu regim pluviometric bogat, care face ca o serie de elemente nutritive să fie spălate.

Pe pajiște pășunate cu vaci, acestea lasă pe sol dejecții solide ce pot acoperi o suprafață de 25 - 40cm², dar acțiunea ei asupra vegetației se întinde pe o suprafață chiar de 10 ori mai mare. Aceasta cauzează neajunsuri mari, întrucât favorizează dezvoltarea speciilor nitrofile, lipsite de valoare economică, creând astfel mari neuniformități în compoziția floristică. Dacă dejecțiile nu se împrăștie, după un timp, dispar toate leguminoasele și 75 % din graminee. Un alt neajuns este și faptul că dejecțiile sunt focare de infecții. De aceea impunem ca pe pajiștile folosite de către animale, după fiecare ciclu de pășunat dejecțiile solide să fie împrăștiate; în mod special în pajiștile unde pășunează vacile. După ce animalele au fost scoase de pe pășune rămân o serie de plante neconsumate. Aceste plante sunt cele pe care animalele le ocolesc. Rămânând pe pajiște ele pot forma semințe și ca atare proliferază. De aceea ele trebuiesc îndepărtate prin cosire. Operația este obligatorie, ca și precedentă, după fiecare ciclu de pășunat. În timpul pășunatului trebuie să se execute o serie de lucrări care să ducă la îmbunătățirea compoziției floristice, la refacerea cât mai rapidă a plantelor, la sporirea producției de masă verde pe unitatea de suprafață, la asigurarea zooigienei.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

CAPITOLUL VI. ORGANIZAREA, IMBUNATATIREA, DOTAREA SI FOLOSIREA PAJISTILOR

1. Stabilirea cailor de acces

Caile de acces pentru animale sunt drumurile de exploatare Agricole prevazute in Planurile cadastrale anexate.

La fiecare corp de pajiște trebuie să existe un drum de acces pe care să poată circula mijloace auto și mecanizate, ca să efectueze în bune condiții, în sezonul primăvară-vară-toamnă, toate transporturile necesare, inclusiv pentru mersul animalelor la și de la pășune. La proiectarea și execuția drumurilor pastorale se ține seama de unele criterii, și anume: - drumul să servească pe cât posibil mai multor scopuri: pastorale, forestiere, turistice, etc. ; - să ofere posibilități de acces la o cât mai mare suprafață de pajiști; - să traverseze cât mai puține văi și pâraie, în vederea reducerii volumului lucrărilor de artă, poduri, podețe etc. și să evite complet locurile înmlăștinate;

2. Stabilirea surselor si a locurilor de adapat.

O lucrare de deosebită importanță se referă la asigurarea apei pe pășune.

Modul de amenajare depinde de sursa de apă. Cel mai indicat este folosirea surselor de apă naturale (râuri, izvoare, fântâni) dar, care să nu fie poluate. Se cunoaște că producțiile obținute de la animale sunt mult influențate de calitatea și cantitatea apei. În general, animalele beau multă apă, cantitățile consumate fiind condiționate de mai mulți factori. Astfel, cu cât animalele sunt mai grele și dau producții mai mari de lapte, vor consuma mai multă apă. De asemenea, consumul de apă este în strânsă legătură cu conținutul de substanță uscată ingerată. În mod obișnuit, pentru 1kg SU ingerată, bovinele au nevoie de 4-5 l apă, iar ovinele și cabalinele de 2-3 l apă.

Când adăpatul se face în râuri, trebuie amenajată o porțiune de râu unde animalele să aibă acces fără a fi periclitate de accidentări. Porțiunea respectivă trebuie pietruită pentru a preîntâmpina înmlăștinarea. Dacă se face adăparea în jgheaburi cu apă permanentă de la izvoare, (a căror debit trebuie să fie superior consumului de apă al animalelor), locul trebuie să fie pietruit și prevăzut cu pantă de asemenea pentru prevenirea înmlăștinării. Tot adăpători (jgheaburi) se fac și atunci când adăpatul se face din fântâni. La construirea adăpătorilor trebuie să se țină seama câteva elemente pentru ca adăpatul să se desfășoare în bune condiții și cât mai repede.

Recomandări:

- Verificarea anuală a sursei de apă: fântâni, surse de apă naturale;
- Înainte de a intra cu animalele pe pășune trebuie reparate și dezinfectate adăpătorile (jgheaburile);
- Verificarea anuală a sursei de apă (fântâni), ce deservește stânilor;
- Forarea unor fântâni acolo unde este cazul.

3. Locurile de adapost pentru animale si oameni

Pentru animale, in fiecare localitate exista locuri de refugiu in caz de intemperii, constituite ca "zacatori" pentru animale, umbrare, in general acestea sunt apropiate de sursa de apa.

Activitatea pastorală cere încă destul de multe brațe de muncă, atât pentru lucrările de îmbunătățire a pajiștilor, cât mai ales pentru exploatarea lor, inclusiv recoltatul fânului și îngrijirea și deservirea animalelor.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

4. Impartirea pajistei pe unitati de exploatare si tarlalele

Delimitarea între parcele se poate face și prin garduri vii formate din foioase.

Gardurile sunt indispensabile din punct de vedere tehnologic, economic și ecologic. Ele reduc viteza vânturilor, asigură umbra pentru animale în zilele toride, păstrează umiditatea solului, produc oxigen. Se recomandă următorii arbuști: soc, lemn câinesc, gledice, sălcioară, cătină albă, păducel, alun, etc. Timpul de pășunat pe tarla prezintă de asemenea o importanță deosebită. Se cunoaște faptul că animalele erbivore reușesc, în câteva ore, să-și procure necesarul de hrană. În rest se plimbă bătătorind iarba și solul. De aceea este indicat să se pășuneze dimineața 3-4 ore, să se întrerupă pășunatul 2-4 ore (timp în care animalele se odihnesc și beau apă) și să se reia după - amiază de asemenea 3-4 ore. În timpul administrării îngrășămintelor nu se întrerupe pășunatul.

Excepție fac pajiștile care sunt sub angajament APIA. La acestea fertilizarea se va face în funcție de recomandările din pachetul accesat.

Avantajele sistemului rațional (în oricare din variante) de pășunat sunt:

- se limitează timpul petrecut de animale pe un anumit teritoriu;
- sporește producția pășunilor ca urmare a faptului că plantele după folosire au timp pentru refacere;
- ciclurile de pășunat determină o mai bună uniformizare a producțiilor în decursul perioadei de vegetație;
- înlăturarea pășunatului selectiv prin faptul că animalele sunt obligate să consume toate speciile, adică atât cele valoroase cât și cele nevaloroase, ceea ce face ca procentul de buruieni să se reducă și deci să se îmbunătățească compoziția floristică a pajiștii;
- folosirea uniformă a întregii suprafețe de pășunat, nemaexistând suprafețe subpășunate (cu plante nevaloroase) sau suprapășunate (cu plante valoroase);
- sporește gradul de consumabilitate al plantelor;
- posibilitatea aplicării lucrărilor de îmbunătățire a pajiștilor, inclusiv fertilizare, irigare etc.;
- animalele nu distrug țelina și în consecință nu se declanșează fenomene erozionale;
- obținerea unor producții mai mari la animale (lapte, carne) prin faptul că au la dispoziție tot timpul furajul în cantitatea și de calitate corespunzătoare;
- prevenirea îmbolnăvirii animalelor de parazitoze pentru că în intervalul de 25-30 zile cât animalele lipsesc de pe tarla ouăle și larvele paraziților sunt omorâte de acțiunea razelor solare;
- posibilitatea grupării animalelor pe categorii omogene, ceea ce prezintă mari avantaje din punct de vedere tehnic, economic, și organizatoric..

Lucrarile care se executa in fiecare an si pe mai multi ani

Pentru intretinerea pajistei, In cadrul Amenajamentului pastoral, exista atasat documente in care sunt cuprinse LUCRĂRILE PROPUSE A SE EXECUTA ANUAL PE FIECARE PARCELĂ conform anexa 14;

Pe pajiști unele împrejurări sunt deosebit de necesare pentru o mai bună exploatare a covorului ierbos. Aceste împrejurări, sub forma de garduri, servesc la delimitarea de tarlale, la separarea unor fânețe de pășuni, la împrejurarea stânelor, taberelor de vară, a locuințelor, plantațiilor, terenurilor degradate, a prăpăstiilor, a terenurilor mlăștinoase etc

Intr-o economie prosperă, nu se poate renunța la asemenea amenajări. Împrejurările se execută, în general, din materiale locale (lemn, piatră), sau pot fi garduri din sârmă și stâlpi din beton. În momentul în care se va trece la realizarea împrejurărilor, acestea se vor face pe baza unui plan ce va ține cont de reglementările în vigoare; ORDIN 544 21/06/2013, art. 14, alin (1) și (2) ce prevede următoarele:

(1) Amplasarea gardurilor în vederea împărțirii pe tarlale a pajiștilor se va face conform schiței-hartă care cuprinde:

- a) suprafețele care se vor supraînsămânța;
- b) tarlalele situate pe pajiști permanente (pentru menținerea compoziției floristice printr-un pășunat rațional);
- c) suprafețele cu pajiști anuale/temporare;

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

- d) suprafețele utilizate ca fânețe;
- e) terenurile fragile care sunt susceptibile la eroziune;
- f) cursurile de apă, șanturile, în care se pot infiltra nutrienți;
- g) alte caracteristici naturale de peisaj.

(2) Gardurile temporare reprezintă un sistem eficient pentru pășunatul rațional al tuturor ierburilor, modalitate rapidă de a regla suprafața de pajiște la cerințele reale ale animalelor, de a păstra densitatea optimă a animalelor și pentru gestionarea corectă a cantității de masă verde consumată de către animale.

Gardul electric constituie un mijloc foarte eficient pentru organizarea pășunatului pe tarlale, pentru delimitarea parcelelor sau pentru protejarea împotriva animalelor sălbatice. Acest echipament funcționează pe principiul producerii unor șocuri de tensiune înaltă, dar de intensitate joasă și de foarte scurtă durată, asupra animalului care atinge conductorul gardului, prin închiderea unui circuit electric între conductor și pământ prin corpul animalului. Gardurile electrice moderne folosesc pentru alimentare baterii de acumulare care sunt menținute în stare de încărcare cu instalații cu panouri fotovoltaice. Generatoarele de impulsuri sunt construcții electronice compacte care au rolul de a transforma curentul preluat de la sursa de alimentare în curent cu impulsuri de tensiune ridicate, la intensitate scăzută și de foarte scurtă durată. Parametrii pe care trebuie să-i realizeze un generator de impulsuri la nivelul lungimii totale a conductorului sunt: tensiunea minimă a impulsului de 2000 V, tensiunea impulsului pentru oi poate ajunge până la 4.000 V; energia impulsului cuprinsă între 1 și 5 J; perioada dintre două impulsuri cuprinsă între 1 și 1,5 secunde; durata impulsului de maxim 25 milisecunde. Drept conductori pentru garduri electrice se folosesc: conductori din sârmă zincată cu diametru cuprins între 1,5 și 2,5mm; conductori rotunzi acoperiți la exterior cu împletitură din lițe de cupru cu diametrul exterior cuprins între 2,5 și 12,5 mm; conductori sub formă de panglică cu lățimi cuprinse între 6 și 40 mm. Lungimea conductorului pe care poate să-l alimenteze un generator de impulsuri poate atinge chiar 30 km și depinde de rezistența specifică a conductorului și de puterea generatorului de impulsuri folosit. Ca stâlpi pentru gardul electric se pot folosi: stâlpii din lemn; stâlpii metalici; stâlpii din fibre de sticlă sau mase plastice dure etc. Conductorii se fixează pe stâlpi folosind izolatori. La instalarea pe teren a gardului trebuie respectate indicațiile din notița tehnică. Pe lângă avantajele legate de sporirea gradului de valorificare a ierbii prin pășunatul porționat cu "păstorul" electric se reduce numărul păstorilor care pot efectua alte lucrări necesare pe pajiști în perioada de pășunat.

5. Aspecte generale privind stabilirea metodelor de îmbunătățire a covorului ierbos

Pajiștile de origine primară cu vegetație naturală (stepă, silvostepă, subalpine, alpine, etc.) și cele de origine secundară cu vegetație seminaturală rezultată după defrișarea pădurilor, cu utilizarea lor ca pășune, fâneață sau mixt, sunt răspândite de la țărmul mării, Delta și Lunca Dunării până pe cele mai înalte culmi ale lanțului Carpatin, pe un ecart de peste 2500 m, au o diversitate de condiții staționale și o mulțime de metode și mijloace de îmbunătățire cu mult mai complicate decât restul culturilor din agricultură.

6. Lucrări preliminare obligatorii de punere în valoare a pajiștilor

Pajiștile permanente sunt de regulă răspândite în condiții improprie altor culturi în arabil, plantații de pomi și vii sau alte moduri de folosință agricolă.

Înainte de a se efectua lucrările specifice de îmbunătățire a covorului ierbos prin diferite metode și mijloace cunoscute, sunt necesare lucrări de eliminare a factorilor limitativi majori ai productivității pajiștilor cum sunt: eroziunea solului, excesul sau lipsa de umiditate, reacția extremă a solului acidă sau bazică, invazia de vegetație lemnoasă și buruieni, denivelarea terenului și altele.

Unul dintre factorii cei mai agresivi care dijmuesc producția pajiștilor situate pe pante mai mari sau mai mici este eroziunea solului. Eroziunea solului poate fi produsă de picăturile de ploaie sau la topirea zăpezilor când se numește eroziune pluvială (hidrică) sau de vânt când poartă numele de eroziune eoliană.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

În funcție de grosimea stratului de sol dislocat de cei doi agenți principali, eroziunea poate fi de suprafață când scurgerea apei este lamelară și vântul acționează relativ uniform asupra stratului superior al solului sau de adâncime când scurgerea concentrată a apei provoacă șiroiri, rigole, ogașe până la ravene și torenți foarte adânci de zeci de metri care pun în pericol așezări omenești, căi de comunicații, construcții diverse și altele.

Antrenarea de către eroziune a maxim 6 tone pe hectar în medie pe an se consideră eroziune geologică sau normală. Peste această limită eroziunea produce pagube mari în funcție de intensitatea ei.

7. Eliminarea excesului de umiditate

Lucrările de înlăturare a excesului de umiditate din pajiști fac parte din lucrările de îmbunătățire al pajiștilor pe termen lung, fiind o lucrare anevoioasă ce reclamă cheltuieli suplimentare, dar care pot fi amortizate în timp.

Excesul de umiditate este unul din factorii cei mai defavorabili care scad producția și calitatea pajiștilor. Majoritatea speciilor bune furajere din covorul ierbos sunt mezofile, adică preferă stațiuni cu umiditate medie a solului și aerului care e bine să fie nici prea umed, nici prea uscat, asemenea condițiilor celorlalte plante de cultură din zona temperată a globului.

Excesul de umiditate este unul din factorii cei mai defavorabili care scad producția și calitatea pajiștilor. Majoritatea speciilor bune furajere din covorul ierbos sunt mezofile, adică preferă stațiuni cu umiditate medie a solului și aerului care e bine să fie nici prea umed, nici prea uscat, asemenea condițiilor celorlalte plante de cultură din zona temperată a globului. Cele mai mari suprafețe cu exces de umiditate se întâlnesc în luncile râurilor, depresiuni, șesuri cu soluri greu permeabile, izvoare de coastă și alte condiții în care se întâlnesc pajiști permanente. Excesul de umiditate este de mai multe tipuri și anume: din inundații, de suprafață sau temporar, freatic sau permanent și combinații dintre acestea. Excesul de suprafață se datorește în principal texturii solului mai argiloase pe terenuri plane, unde stagnează apa după perioade cu precipitații atmosferice mai abundente. Excesul freatic este datorat pânzei de apă freatică aflată la mică adâncime, aproape de suprafața solului. Plantele indicatoare pentru excesul de umiditate permanent sunt trestia (*Phragmites australis*), papura (*Typha* sp.), rogozurile (*Carex* sp.), coada calului (*Equisetum* sp.) și pentru excesul temporar pipirigul (*Juncus* sp.), târsa (*Deschampsia caespitosa*) și altele.

Excesul permanent se elimină cu ajutorul unor drenuri din diferite materiale (lespezi, piatră mare, fascine, tuburi de ceramică și plastic riflat, etc.) pozate la diverse adâncimi și distanțe în funcție de nivelul pânzei freactice și intensitatea drenării pe care o dorim. Eliminarea excesului de umiditate se poate realiza prin următoarele metode: - desecarea prin canale deschise – constă în săparea unui sistem de canale cu panta continuă de 5 ‰ de 50-150 cm adâncime cu secțiune trapezoidală. Acestea sunt canalele de desecare propriu-zise sau de absorbție. Ele se fac la distanțe de 150-300 m, iar funcție de gradul de umiditate, configurația și tipul terenului, iar lungimea lor este de 400-1000 m. Aceste canale sunt legate între ele prin canale colectoare, perpendiculare pe curbele de nivel care au dimensiuni mai mari decât canalele de absorbție.

Canalele colectoare se varsă în canalul principal care duce până la cel mai apropiat recipient. Aceste canale trebuie de așa manieră făcute încât să se evite declanșarea eroziunii. Pământul care rezultă din săparea canalelor se împrăștie uniform pe pajiște sau, dacă pajiștea are depresiuni, atunci acestea se umplu cu pământul din canale. Pereții canalelor se consolidează cu brazde de țelină sau în anumite locuri cu bârne și scânduri.

Pentru a preveni o desecare prea puternică de-a lungul canalului principal se construiesc stăvilare cu ajutorul cărora se reglează nivelul apei din sol. Desecarea cu ajutorul canalelor de suprafață este ușoară ca și execuție și întreținere și foarte eficientă, eliminând o cantitate mare de apă în timp scurt. În plus aceste canale pot servi ca delimitatoare ale tarlalelor. Peste canalele de desecare este necesară construirea podețelor pentru trecerea animalelor. - desecarea prin drenuri – constă în instalarea drenurilor la 1-1,5 m adâncime, distanțate între ele la 10-50 m funcție de natura solului și de cantitatea de umiditate în exces.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

În cazul în care drenurile sunt din argilă sau din piatră, beton sau lemne, durata de funcționare este foarte mare. Dacă se fac drenuri cârțiță, după 3-4 ani drenurile trebuie refăcute. În general desecarea prin drenuri prezintă câteva avantaje deosebite.

În primul rând ele funcționează tot anul ceea ce face ca pășunatul să se poată începe primăvara mai devreme, măbind astfel perioada de pășunat. De asemenea se îmbunătățește regimul de aerație și cel termic. - desecarea pe cale biologică – desecarea se face cu ajutorul plantării unor arbori mari consumatori de apă ca Salix, Populus care se plantează de așa manieră încât să delimiteze tarlalele de pășunat, putând fi folosite în perioada de arșiță ca și umbrare. Un caz aparte îl constituie drenajul „cârțiță” care se folosește pe terenurile cu textură grea, argiloasă.

În luncile râurilor ca urmare a înălțării fundului albiei colmate datorită eroziunii solului în amonte, se produc acum inundații la ploi altădată normale. Lipsa unor lucrări de regularizare și îndiguire a râurilor produc în continuare daune majore tuturor culturilor. Absența unor intervenții de permeabilizare a terenurilor grele sau puternic tasate, cu ajutorul subsolajului, scarificării, etc., produc exces temporar de umiditate. La fel lipsa unor lucrări de întreținere a canalelor de desecare pentru excesul temporar de apă, a drenurilor pentru eliminarea excesului freatic, absența captării izvoarelor de coastă și alte neglijențe, aduc pagube însemnate patrimoniului pastoral.

Eliminarea excesului temporar de umiditate din pajiști se face prin desecarea cu ajutorul canalelor deschise, de diverse mărimi, care se amplasează la diferite distanțe între ele în funcție de caracteristicile solului, intensitatea ploilor, etc.

Excesul permanent se elimină cu ajutorul unor drenuri din diferite materiale (lespezi, piatră mare, fascine, tuburi de ceramică și plastic riflat, etc.) pozate la diverse adâncimi și distanțe în funcție de nivelul pânzei freactice și intensitatea drenării pe care o dorim.

Un caz aparte îl constituie drenajul „cârțiță” care se folosește pe terenurile cu textură grea, argiloasă. Toate aceste lucrări de desecare și drenaj la fel ca și regularizarea și îndiguirea râurilor se fac pe bază de proiecte și se execută de specialiști din domeniul îmbunătățirilor funciare.

În mod curent gospodarii și fermierii care dețin terenuri de pajiști cu exces de umiditate pot întreține lucrările existente pentru eliminarea apei și iniția ei înșiși unele acțiuni care ar consta din:

curățirea regulată a canalelor de desecare existente de vegetație ierboasă și lemnoasă cât și decolmatarea lor;

efectuarea unor șanțulețe de scurgere a apelor de suprafață ori de câte ori este necesar, mai primăvara după topirea zăpezii sau ploi abundente;

evitarea pășunatului pe teren umed care tasează și mai mult solul, făcându-l impermeabil pentru apele pluviale;

arături la cormană înainte de înființarea pajiștilor semănate și dirijarea apei în exces într-un canal de colectare și mai departe într-un emisar;

cultivarea unor specii iubitoare de umezeală cum sunt sălciile, plopii, arinii etc. care fac un drenaj biologic, cât și a unor specii ierboase rezistente la excesul de apă ca ierbăluța (*Phalaris arundinacea*), păiușul înalt (*Festuca arundinacea*) și trifoiul hibrid (*Trifolium hybridum*).

8. Indepartarea materialului lemnos al cioatelor si pietrelor

Distrugerea arboretelor dăunătoare prin tăiere sau arboricidare trebuie completată cu fasonarea, clasarea și valorificarea sau îndepărtarea materialului lemnos rezultat.

Materialul corespunzător va fi utilizat în construcții cu prioritate la cele pastorale din zonă, inclusiv la împrejmuirile de tarlalizare sau pentru alte scopuri gospodărești sau de industrializare. Materialul care nu prezintă valoare economică sau nu poate fi valorificat sub nici-o formă se va arde pe loc, spre a se elibera terenul.

Arderea se face în mod organizat. În acest scop, materialul va fi așezat în grămezi (martoane) de formă paralelipipedică, cu dimensiunile 6 X 2 X 1,5-2 m, așezate în zigzag, cu lungimea pe curba de nivel, la distanță de minimum 20 m una de alta și la cel puțin 20-25 m de coroana arborilor de

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

protecție, spre a se evita efectele negative ale focului. Nu se admite așezarea grămezilor peste cioate, arbori sau tufe netăiate.

Materialului destinat arderii i se va da foc numai pe vreme bună, fără vânt și sub control competent, spre a se evita incendiile. Data efectuării acestei operațiuni se comunică în scris, din timp, autorităților de resort (organelor silvice, consiliilor populare, poliției). Cenușa rezultată din ardere, după stingerea completă a focului, va fi împrăștiată total și uniform pe pajiște.

Adunarea lor se face manual, folosind târgi sau roabe, pentru transportul lor în vederea așezării pe firul ravenelor și ogașelor deschise sau sub formă de stive regulate pe porțiuni de pajiști erodate, orientate cu lungimea pe curba de nivel, sau se așează ca gard de delimitare a tarlalelor de pășuna

9. Combaterea altor buruieni din pajiști

În alcătuirea covorului ierbos al pajiștilor alături de gramineele și leguminoasele furajere perene participă și speciile din grupa "diverse" sau „alte specii”, unele dintre acestea au valoare furajeră scăzută, iar altele sunt practic neconsumate de animale, sau prezintă un grad ridicat de toxicitate.

Apariția și înmulțirea buruienilor în vegetația pajiștilor este favorizată de manifestarea în exces sau deficit a unor factori ecologici, precum și de gospodărirea necorespunzătoare a pajiștilor: neexecutarea lucrărilor de curățire, nefolosirea unei încărcături cu animale adecvate producției pajiștii, neschimbarea locurilor de odihnă și adăpost pentru animale, fertilizarea neuniformă cu îngrășăminte organice sau chimice, recoltarea cu întârziere a fânețelor, folosirea la supraînsămânțare a unor semințe infestate cu buruieni, etc.

Combaterea buruienilor din pajiști se deosebește de combaterea celor din culturile din arabil unde se ocrotește de regulă o specie (porumb, grâu, soia, floarea soarelui, cartof, etc.) și se distruge restul speciilor concurente.

Specificitatea pentru pajiști se datorește compoziției floristice complexe (graminee, leguminoase, alte plante) în care se combate de regulă o specie dăunătoare, păstrând pe cât posibil restul speciilor furajere după care se continuă folosirea pajiștii prin pășunat, cosit sau mixt. Acestea impun cunoașterea atât a efectului pe care îl au măsurile de combatere pe cale mecanică sau chimică asupra speciilor care alcătuiesc covorul ierbos și a remanenței erbicidelor pentru a nu provoca tulburări animalelor, în condițiile folosirii suprafețelor respective prin pășunat. Buruienile reduc creșterea și dezvoltarea plantelor valoroase din pajiște prin fenomenele de concurență pentru apă, aer (CO₂), lumină și elemente nutritive, iar unele emit substanțe toxice.

Buruienile consumă apă pentru creșterea lor în detrimentul altor specii și determină o epuizare mai rapidă a rezervei de apă utilă din sol, mai ales în perioadele de secetă.

Prezența buruienilor în amestecurile de ierburi furajere reduce accesul plantelor valoroase la concentrații suficiente de CO₂ din sol și limitează prin aceasta randamentul lor.

Competiția pentru lumină afectează atât relațiile interspecifice cât și între indivizii aceleiași specii. Aceasta are drept consecință o viteză de creștere și o rată de acumulare a biomasei mai redusă.

Buruienile afectează în mod negativ nutriția minerală a celorlalte plante prin concurența pentru azot și elemente minerale. Buruienile aparținând dicotiledonatelor au o capacitate de schimb cationic mai ridicată de cât monocotiledonatele, acestea permițându-le o absorbție mai ușoară a calciului și magneziului. În plus, înrădăcinarea profundă, în cazul buruienilor cu sistem radicular pivotant, asigură explorarea straturilor de sol inaccesibile gramineelor și leguminoaselor de pajiști.

Emiterea de fitotoxine de către unele buruieni cu acțiune inhibitoare pentru celelalte specii mai valoroase cu care vin în concurență a fost evidențiată de foarte multă vreme, fiind denumit „alelopatie”. Efecte acestui fenomen au fost puse în evidență și în cazul buruienilor, mai frecvent sunt citate efectele alelopatice ale speciilor *Elymus repens*, *Rumex obtusifolius*, *Pteridium aquilinum*, *Symphytum officinale*, și altele.

Unele buruieni pot fi toxice pentru animalele care le consumă, dintre acestea cu o frecvență mai mare pe pajiștile din țara noastră se întâlnesc :

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

□ *Veratrum album* (știrgoaia) conține în rizomi și tulpini alcaloizii: protoveratrină, jervină, protoveratridină, etc. Toxicitatea plantei scade mult după înflorire, astfel că în zona de munte după această fază, atât caii, cât și oile consumă planta fără repercusiuni vizibile asupra stării de sănătate.

Taurinele și ovinele care consumă plantele în stadiile tinere prezintă o salivă bogată, strănuturi și stări de vomă;

□ *Colchicum autumnale* (brândușa de toamnă) este o plantă foarte toxică datorită conținutului ridicat în colchicină. Toate părțile plantei sunt otrăvitoare. Prezența speciei respective poate provoca accidente prin intoxicare mai ales la animalele tinere scoase la pășunat primăvara devreme;

□ *Ranunculus acer* (piciorul cocoșului) provoacă tulburări la taurine și cabaline, prin protoanemonina care este activată în stomacul animalelor prin enzima ranunculină conținută în aceeași plantă. Animalele prezintă stări de depresie nervoasă și colici, înregistrând scăderea accentuată a producției de lapte;

□ *Rumex* sp. (ștevia) - cantitatea mare de oxalați pe care o conține provoacă tulburări digestive animalelor care consumă speciile de *Rumex*

□ *Equisetum* sp. (coada calului) conține alcaloizi toxici mai ales palustrină și acid aconitic, care nu se inactivează nici prin procesul de uscarea a fânului, provocând intoxicarea animalelor și în perioada de stabulație. Animalele hrănite cu fân în care se află coada calului trec prin stări de diaree, producția lor scade foarte mult, ele devin astenice și ajung în final la epuizare fizică totală.

10. Distrugerea mușuroaielor, nivelarea și curățirea pajistilor

În marea lor majoritate, pajiștile naturale au suprafața denivelată datorită mușuroaielor, eroziunii și alunecărilor de teren, lucrărilor de defrișare a vegetației lemnoase, scoaterea cioatelor, drenaj, desecare și alte lucrări. **Mușuroaiile înțelenite** de origine animală și vegetală sunt principala cauză a denivelărilor pe pajiștile naturale.

Cele de **origine animală** sunt formate de cârțițe, furnici și mistreți.

La început acestea sunt de dimensiuni mici și se măresc odată cu trecerea timpului, denivelând pajiștea și îngreunând valorificarea ei, în special prin cosire.

Mușuroaiile de **origine vegetală** se formează pe tufele dese ale unor graminee, cum este târsa (*Deschampsia caespitosa*) și țapoșica (*Nardus stricta*) sau pipirig (*Juncus* sp.), cioate și buturugi rămase în sol și altele. Prin pășunat nerațional pe soluri cu exces de umiditate, de asemenea se formează mușuroaie înțelenite după călcarea lor cu animale. În zona montană întâlnim adesea mușuroaie înțelenite numite **marghile** care se datoresc efectului combinat de îngheț-dezghet, pășunatului nerațional cu ovinele și invaziei cu țepoșică.

Distrugerea mușuroaielor anuale neînțelenite se face primăvara sau toamna prin lucrările obișnuite de grăpare a pajiștilor. Mușuroaiile înțelenite pot fi distruse cu mașini de curățat pajiști sau cu diverse alte unelte combinate care taie vertical mușuroiul, îl mărunțește și îl împrăștie uniform pe teren.

În cazul unor pajiști cu densitate mare a mușuroaielor înțelenite după distrugerea lor rămân multe goluri care necesită a fi supraînsămânțate cu amestecuri de ierburi adecvate. Prin lucrări de curățire se îndepărtează de pe pajiști pietrele, cioatele rămase după defrișarea arborilor, buturugile și alte resturi vegetale aduse de ape și alte lucrări. Acestea se execută manual și mecanizat în funcție de pantă și gradul de acoperire al terenului. Nivelarea terenurilor de pe care s-au adunat pietrele, s-au scos cioatele, a celor erodate sau cu alunecări se poate realiza cu nivelatorul, grederul sau buldozerul, în funcție de gradul denivelărilor și eficiența lucrării.

Suprafețele lipsite de vegetație se înnierbează cu un amestec adaptat zonei pedoclimatice.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

11. Târlirea pajistilor cu animale

Până acum, târlirea tradițională normală, confirmată științific, se face cu oile și anume 2 – 3 nopți 1 oaie adultă / mp pe pășuni cu covor ierbos corespunzător și 4 – 6 nopți 1 oaie / mp pe pășunile degradate, care în zona montană sunt invadate de *Nardus stricta* (părul porcului, țepoșică). Depășirea acestui prag de 6 nopți, în toate situațiile duce la supratârlire, cu întreg cortegiul de dezechilibre grave ale covorului ierbos și ale celorlalți factori de mediu.

Au fost efectuate cercetări privind târlirea cu bovinele, respectiv aceeași intensitate, în funcție de starea covorului ierbos de 2 – 3 nopți și 4 – 6 nopți 1 vacă / 6 mp sau alte durate cu încărcări echivalente cum ar fi 4 – 6 nopți sau 8 – 12 nopți 1 vacă / 12 mp, ținând seama și de greutatea care intervin în mutarea porților mai mari de târlire și mărirea în prima fază a spațiului dintre vacile de la diferiți proprietari, care nu se cunosc între ele, pentru evitarea unor altercații și stări de stres, până la ierarhizarea după legile nescrise ale etologiei. Prin aceste metode de târlire, o pășune de munte, într-o perioadă de 90 – 120 zile poate fi ameliorată abia pe 10-20 % din suprafața totală, o dată pentru cca 5 ani, cât durează efectul târlirii, dată fiind încărcarea mică cu animale de 1 – 2 unități vită mare (UVM) la hectar și durata scurtă a sezonului de pășunat.

Cercetări mai recente au dovedit că este posibil a se târlii până la 50 % din suprafața atribuită unei turme de animale cu condiția aplicării unor erbicide pentru distrugerea covorului ierbos degradat, urmată de supraînsămânțare cu ierburi perene și fertilizare cu îngrășăminte chimice fosfatice.

Concret, pe o pășune degradată de țepoșică se aplică 5 l/ha Roundup (glifosat), diluat în 150 litri de apă, utilizând pentru stropire o pompă de spate după care la 2 săptămâni se supraînsămânțează cu un amestec calculat pentru 1 hectar de 270 kg superfosfat (18 % P₂O₅) împreună cu 25 kg graminee (*Festuca rubra*, *Festuca pratensis*, *Phleum pratense*, *Lolium perenne*, *Dactylis glomerata*, *Agrostis capillaris* și altele) și 5 kg leguminoase perene (*Trifolium repens*, *Trifolium hybridum*, *Lotus corniculatus*, etc.), revenind 3 kg amestec complex la 100 mp, după care se efectuează o târlire redusă la numai 2 nopți 1 oaie/mp sau 1 vacă/6 mp. Prin aceste măsuri care necesită o bună pregătire în prealabil și multă conștiinciozitate în aplicare pe suprafețe de pășuni proprietate individuală sau închiriate pe termen lung (10-20 de ani) se vor putea îmbunătăți într-un interval relativ scurt, suprafețe mari de pășuni montane degradate în decenii de agresiune asupra mediului.

Așa cum se asigură sarea pentru animale și mălaiul pentru hrana îngrijitorilor, la fiecare stână ar trebui să existe și amestecuri complexe de ierburi perene cu îngrășăminte chimice fosfatice, păstrate în pungă de polietilenă care să fie aplicate pe târle cu 1 – 2 zile înainte de a fi mutate în alt loc, alături.

Prin acest procedeu chiar dacă se trece cu 4 – 6 zile peste pragul fatidic de 6 nopți 1 oaie/mp, se realizează adevărate pajiști semănate de mare productivitate, în loc să se instaleze o vegetație de buruieni nitrofile nevaloroase ca: ștevia (*Rumex obtusifolius* de la câmpie până la 1000 – 1200 m altitudine și *Rumex alpinus* la altitudini mai mari); urzica (*Urtica dioica*); știrigoaia (*Veratrum album*) și altele.

Introducerea îngrășămintelor fosfatice este necesară pentru a completa acest element, întrucât dejecțiile animalelor sunt mai bogate în azot și potasiu și mai sărace în fosfor, element de bază prin care se susțin în continuare leguminoasele și fixarea azotului atmosferic.

Pentru a implementa un sistem de târlire normal sau cu îmbunătățirile menționate, trebuie în primul rând să ne dotăm cu porți ușoare și rezistente de îngrădirea animalelor pe timp de noapte, din aluminiu sau materiale plastice, mai înalte pentru vaci și mai scunde pentru oi.

De asemenea, va trebui să intervenim și pentru a îmbunătăți condițiile de lucru și de locuit în stâna propriu-zisă, prin construirea unora mai rezistente și cu dotările necesare sau a unor adăposturi demontabile sau pe roți, care să fie mutate din loc în loc pe pășune mai aproape de perimetrele ce urmează a fi îmbunătățite prin târlire.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

12. Fertilizarea cu gunoi de grajd și alte îngrășăminte organice

Îngrășămintele organice prin calitatea lor de îngrășămintă complexe, exercită un efect ameliorativ asupra însușirilor fizice, chimice și biologice ale solului, utilizarea lor determinând sporuri însemnate de producție în pajiști. Pe pajiștile permanente se folosesc toate tipurile de îngrășămintă organice, o pondere mai mare având-o gunoiul de grajd, îngrășămintele semilichide mustul de grajd și îngrășarea prin târlire.

Îngrășămintele organice sunt produse naturale care conțin elemente fertilizante (nutritive) pentru plante, în diferite proporții și cantități mari de substanțe organice, având o veche utilizare în agricultură. Din grupa îngrășămintelor organice fac parte: gunoiul de grajd, compostul, turbureala de grajd (gülle), urina și mustul de grajd, etc.

Gunoiul de grajd este un îngrășământ de bază folosit în agricultură, fiind alcătuit dintr-un amestec de dejecții provenite de la animale și materialul folosit ca așternut.

Folosirea gunoiului de grajd pe pășuni reprezintă una dintre cele mai importante măsuri de sporire a producției și îmbunătățire a compoziției floristice. Gunoiul de grajd este un îngrășământ organic complet, care îmbogățește solul în humus, în principalele elemente nutritive, în unele microelemente cât și în microorganisme și produse ale metabolismului lor.

Conținutul mediu în elemente fertilizante a acestui tip de îngrășământ este de: 0,55 % N; 0,22 % P₂O₅; 0,55 % K₂O și 0,23 % CaO.

Calitatea gunoiului de grajd depinde de specia de animale de la care provine, cel mai bogat în elemente fertilizante fiind gunoiul de ovine urmat de cabaline și bovine, iar cel mai sărac este cel rezultat de la porcine. Depozitarea și fermentarea gunoiului de grajd se face într-un loc special amenajat, numit *platformă pentru gunoi*. Fermentarea durează 3 – 5 luni, timp în care se pierde 25 – 30% din greutatea inițială a gunoiului. Un metru cub de gunoi cântărește 300 – 400 kg atunci când este proaspăt și afănat, 700 kg când este proaspăt și îndesat, 800 kg când este semifermentat și 900 kg când este fermentat și umed.

Gunoiul de grajd este un îngrășământ complet, deoarece conține principalele elemente nutritive necesare plantelor, care sunt eliberate treptat în timpul descompunerii substanțelor organice de către microorganismele din sol.

Gunoiul de grajd influențează favorabil însușirile fizico-chimice ale solului, mărește permeabilitatea solurilor grele și coeziunea celor nisipoase, contribuie la afânarea și încălzirea solurilor, îmbunătățește reacția solului.

Gunoiul de grajd este un îngrășământ universal, întrucât poate să fie administrat pe toate solurile la majoritatea plantelor cultivate și pe toate tipurile de pajiști care se aplică atât la suprafața pajiștilor naturale cu covor ierbos corespunzător, cât și prin încorporare înainte de desțelenire și înființarea pajiștilor semănate. Aplicarea gunoiului de grajd bine fermentat (3-5 luni în platformă) la suprafața terenului, toamna târziu sau primăvara devreme în cantități de 20-30 t/ha se face frecvent pe fânețele naturale din apropierea gospodăriilor.

Gunoiul de grajd este mai bine valorificat când se administrează împreună cu doze mici de îngrășămintă chimice.

Prin aplicarea gunoiului se îmbunătățește compoziția floristică a covorului ierbos și calitatea furajului datorită înmulțirii leguminoaselor perene, care la rândul lor fixează azot simbiotic, sporind cantitatea de nutrienți din sol. Efectul fertilizării cu gunoi de grajd durează în medie 3 - 5 ani.

Gunoiul de păsări este un alt îngrășământ organic complet, cu acțiune rapidă. Compoziția chimică depinde de specia de păsări de la care provine fiind în medie de 1,7 % N; 1,6 % P₂O₅; 0,9 % K₂O și 2 % CaO.

Pentru a evita pierderea azotului în timpul păstrării se depozitează în șoproane, în straturi subțiri și se stropește cu lapte de var. Se aplică toamna în cantitate de 1 – 1,5 t/ha sau în timpul perioadei de vegetație a pajiștilor.

Compostul este un alt îngrășământ organic solid care provine din resturile adunate în gospodărie (paie, pleavă, frunze, cenușă, gunoaie menajere) ce se depistează în platformă, se umectează, se îndeasă și se lasă să fermenteze o perioadă dublă decât gunoiul de grajd, respectiv 6 – 10 luni. Odată cu umectarea din când în când se adaugă var.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

BIBLIOGRAFIE

1. COJOCARIU LUMINIȚA, 2014 – Cultura pajiștilor și a plantelor furajere, note de curs (suport electronic).
2. COSTE I., 1998 – Botanica, Morfologia și anatomia plantelor, Tipografia Agroprint, Timișoara USAMVB.
3. HORABLAGA M., COJOCARIU LUMINIȚA, 2010 – Managementul pajiștilor și al plantelor furajere, Eurostampa Timișoara.
4. MARUSCA T. MOCANU V., HAȘ E., TOD MONICA, ANDREOIU ANDREEA, DRAGOȘ MARCELA, BLAJ V, ENE T., SILISTRU D, ICHIM E, ZEVEDEI P., CONSTANTINESCU C., TOD S.: Ghid de întocmire a amenajamentelor pastorale, Editura Capolovoro, Brașov.
5. MOISUC A., SAMFIRA I., CARRERE P., 2001 – Pajiști naturale și exploatații ecologice, Editura Agroprint Timișoara.
6. MOISUC AL., SAMFIRA I., CARRERE P., 2001, Pajiști naturale și exploatații ecologice, Editura Agroprint.
7. ROTAR I., 1997 – Cultura pajiștilor, Ed. Agronomia Cluj-Napoca.
8. ROTAR I., VIDICAN ROXANA, SIMA N., 2005 – Cultura pajistilor si a plantelor furajere, Ghid practic, Editura Risoprint Cluj Napoca, ISBN 973-656-828-8.
9. SAMOILĂ Z., SAFTA I., GRIGORE S., POPA T., LAUER C., TEACI D., CREȘAN I., COSTE I., ARVAT N., OLTEANU D., CRISTOI I., 1979 - Pajiștile din Banat sporirea producției și îmbunătățirea calității lor, Editura, Redacția de propagandă tehnică agricolă, București,
10. Ordonanța de urgență a Guvernului - OUG nr. 34/2013 (act publicat în monitorul oficial nr. 267 din 13 mai 2013)
11. Ordin nr. 544 din 21 iunie 2013 - Metodologia de calcul al încărcăturii optime de animale pe hectar de pajiște, emis de MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE (act publicat în monitorul oficial nr. 386 din 28 iunie 2013).
12. Hotărârea Guvernului nr. 1064, din 11 decembrie 2013 - Normele metodologice pentru aplicarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, document emis de Guvernul României (act publicat în monitorul oficial nr. 833 din 24 decembrie 2013).
13. Hotărârea nr. 78/2015 privind modificarea și completarea Normelor metodologice pentru aplicarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.064/2013.

AMENAJAMENT PASTORAL LOCALITATEA GIURGIU

Prezentul proiect de Amenajament pastoral pentru
Localitatea Giurgiu
din Judetul Giurgiu cuprinde un numar de 55
pagini si numerotate de la 1 la 55

DIRECTIA PENTRU
AGRICULTURA JUDETEANA
GIURGIU

PRIMARIA LOCALITATII GIURGIU

Intocmit ,
TOGOE Ioana
Conform Deciziei nr 89 /25.06.2019